

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/113/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816201001
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3816201001.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Juraja Valáška v spore žalobkyne A. B. A., nar. X.X.XXXX, bytom C., D. XX/X, proti žalovaným 1/ C. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. F. X, 2/ F. E., nar. XX.X.XXXX, bytom C., F. X, 3/ G. H. E., nar. XX.X.XXXX, bytom C., F. X, o zaplatenie 16.458,96 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobkyne a žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 22. novembra 2019, č. k. 10C/16/2016 - 318, takto

rozhodol:

I. Návrh žalobkyne zo dňa 19.12.2023 na prerušenie odvolacieho konania **z a m i e t a .**

II. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. **z m e ň u j e** takto:

Žalovaný 1/ je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňu sumu 14.052,43 eur s úrokom z omeškania, a to 5,05 % ročne zo sumy 122,40 eur od 16.12.2015 do zaplattenia, 5,05 % ročne zo sumy 260 eur od 16.1.2016 do zaplattenia, 5,05 % ročne zo sumy 260 eur od 16.2.2016 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.3.2016 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.4.2016 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.5.2016 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.6.2016 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.7.2016 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.8.2016 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.9.2016 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.10.2016 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.11.2016 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.12.2016 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.1.2017 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.2.2017 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.3.2017 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.4.2017 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.5.2017 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.6.2017 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.7.2017 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 539,05 eur od 10.08.2017 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.8.2017 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.9.2017 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.10.2017 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.11.2017 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.12.2017 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.1.2018 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.2.2018 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.3.2018 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.4.2018 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.5.2018 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.6.2018 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.7.2018 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.8.2018 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.9.2018 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.10.2018 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.11.2018 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.12.2018 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.1.2019 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.2.2019 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.3.2019 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.4.2019 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.5.2019 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.6.2019 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.7.2019 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.8.2019 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.9.2019 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 260 eur od 16.10.2019 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 473,86 eur od

12.02.2019 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 1.311,99 eur od 07.05.2019 do zaplattenia, 5 % ročne zo sumy 2.233,68 eur od 24.10.2019 do zaplattenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Vo výroku III. o zamietnutí žaloby žalobkyne voči žalovaným 2/, 3/ napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

IV. Žalobkyňa má proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

V. Žalovaní 2/, 3/ majú proti žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

VI. Žalovaný 1/ má proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 70,76%.

VII. Žalovaným 2/, 3/ proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.360,- eur s úrokom z omeškania, a to 5,05 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.03.2015 do zaplattenia, 5,05 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.04.2015 do zaplattenia, 5,05 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.05.2015 do zaplattenia, 5,05 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.06.2015 do zaplattenia, 5,05 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.07.2015 do zaplattenia, 5,05 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.08.2015 do zaplattenia, 5,05 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.09.2015 do zaplattenia, 5,05 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.10.2015 do zaplattenia, 5,05 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.11.2015 do zaplattenia, 5,05 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.12.2015 do zaplattenia, 5,05 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.01.2016 do zaplattenia, 5,05 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.02.2016 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.03.2016 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.04.2016 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.05.2016 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.06.2016 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.07.2016 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.08.2016 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.09.2016 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.10.2016 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.11.2016 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.12.2016 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.01.2017 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.02.2017 do zaplattenia, 5,0 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.03.2017 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.04.2017 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.05.2017 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.06.2017 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.07.2017 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.08.2017 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.09.2017 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.10.2017 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.11.2017 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.12.2017 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.01.2018 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.02.2018 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.03.2018 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.04.2018 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.05.2018 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.06.2018 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.07.2018 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.08.2018 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.09.2018 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.10.2018 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.11.2018 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.12.2018 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.01.2019 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.02.2019 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.03.2019 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.04.2019 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.05.2019 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.06.2019 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.07.2019 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.08.2019 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.09.2019 do zaplattenia, 5,00 % ročne zo sumy 60,- eur od 16.10.2019 do zaplattenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu voči žalovanému 1/ zamietol. Výrokom III. žalobu voči žalovaným 2/ a 3/ v celom rozsahu zamietol. Výrokom IV. žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznal. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa podanou žalobou (po jej viacerých rozšíreniach a spojení s vecou sp. zn.

17C/2/2019) ako podielová spoluvlastníčka si uplatnila proti žalovaným 1/, 2/, 3/ nárok na zaplatenie peňažnej náhrady za nadužívanie jej spoluvlastníckeho podielu 1 v nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX k. ú. F. I. v celkovej výške 16.458,96 eur s príslušenstvom za obdobie od 01.03.2015 do 31.10.2019. Súd prvej inštancie rozsudkom sp. zn. 10C 16/2016 zo dňa 14.12.2017 (prvým v poradí) žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol. Odvolací súd uznesením sp. zn. 17Co 41/2018 zo dňa 28.2.2019 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie a zistil, že žalobkyňa a žalovaný 1/ boli podľa zápisu v katastri nehnuteľností každý v podiele 1/2 podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností v katastrálnom území F. I., a to pozemkov s parcelným číslom 19 o výmere 337 m² - zastavané plochy a nádvoría a s parcelným číslom 20 o výmere 273 m² - záhrady a stavby, rodinného domu so súpisným číslom XXX, postaveným na pozemku parcela č. 19 do 16.11.2015. Podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného 1/ vzniklo na základe darovacej zmluvy uzavretej dňa 4.11.1991 medzi darcami - dovtedajšími bezpodielovými spoluvlastníkmi F. E., otcom žalovaného 1/ a jeho vtedajšou manželkou H. E., matkou žalobkyne a žalovaného 1/ na strane jednej a účastníkmi konania, ako obdarovanými na strane druhej, pričom v tejto zmluve bolo dohodnuté, že darcovia si k predmetným nehnuteľnostiam ponechávajú právo doživotného bývania v rozsahu najmenej jednej izby s príslušenstvom, pričom toto právo nebude vyznačené ako ľarcha na uvedených nehnuteľnostiach. Dňa 7.10.2015 žalovaný 1/ previedol svoj podiel v 1/2 na vyššie uvedených nehnuteľnostiach darom na svojich rodičov a to na žalovaného 2/ a na žalovanú 3/ a títo sú od povolenia vkladu vlastníckeho práva pod č. V 5284/2015 od 16.11.2015 podielovými spoluvlastníkmi podielu na nehnuteľnostiach v LV č. XXX v k. ú. F. I., každý v 1/4-ine. Všeobecná hodnota nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXX pre k. ú. F. I. bola stanovená na základe uznesenia tamjšieho súdu v konaní pod sp. zn. 17C 66/2010 znaleckým posudkom Ing. Adolfa Daubnera č. 9/2011 na sumu 87.500 eur, pričom nebyť stavebných investícií vykonaných so súhlasom žalovaného 1/, no bez súhlasu žalobkyne, by bola hodnota týchto nehnuteľností 85.100 eur. V súčasnosti je dom obývaný žalovanými 1/ až 3/. Žalobkyňa bývala v rodinnom dome a užívala nehnuteľnosti, ku ktorým má spoluvlastnícke právo, až do roku 2004, keď po vzájomnom rodinnom konflikte so svojou matkou z tohto domu odišla. Odvtedy komunikuje so svojou matkou, jej manželom a žalovaným 1/ len písomne, pričom iný kontakt so svojou rodinou odmieta. V konaní vedenom na súde pod sp. zn. 17C 66/2010 súd rozsudkom č. k. 17C 66/2010-152 zo dňa 2.5.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co 145/2011-184 zo dňa 25.10.2012 žalobu žalobkyne o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam zamietol. V konaní vedenom na súde pod sp. zn. 9C 154/2011 sa matka žalobkyne, G. H. E. so svojím manželom F. E. domáhajú ako žalobcovia od žalobkyne ako žalovanej, vrátenia daru, vydania spoluvlastníckeho podielu vo výške 1/2 na nehnuteľnostiach zapísaných v KN, na LV č. XXX, k. ú. F. I.. Súd vo veci rozsudkom č. k. 9C/154/2011-147 zo dňa 16.5.2013, proti ktorému v zákonnej lehote podala žalovaná odvolanie, žalobe vyhovel. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 17Co/396/2013-195 zo dňa 26.3.2014 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ďalším rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 9C/154/2011-216 zo dňa 4.9.2014, súd žalobu žalobkyne a jej manžela o vydanie daru zamietol. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 12C/18/2015-270 zo dňa 15.10.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne 6Co 187/2016-317 zo dňa 28.2.2017, súd žalobu žalobkyne na zaplatenie sumy 11.527,73 eur voči žalovanému 1/ zamietol, keďže v konaní nebolo preukázané, že by užíval predmetné nehnuteľnosti vo väčšom rozsahu, než mu podľa veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam patrí (§ 137 a nasl. OZ), ako aj z dôvodu, že uplatňovaný nárok, je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ). Krajský súd v Trenčíne potvrdil vyššie uvedeným rozsudkom prvostupňové rozhodnutie na základe toho, že žalobkyňa nepreukázala v konaní objektívny dôvod, že nemôže užívať svoj spoluvlastnícky podiel, resp. že by jej druhý spoluvlastník bránil v užívaní nehnuteľnosti ako i skutočnosť, že žalovaný 1/ užíva sporné nehnuteľnosti vo väčšom rozsahu, než mu podľa jeho spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnostiam patrí. V dôsledku podaného dovolania v uvedenej veci NS SR uznesením sp. zn. 1Cdo 115/2017 zo dňa 22.8.2018 dovolanie žalobkyne odmietol. Žalobkyňa v preskúmvanej veci pri uplatňovaní nároku na zaplatenie peňažnej náhrady za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu vychádza zo sumy 260,- eur ako sumy zistenej znaleckým posudkom č. 44/2017, ktorý stanovoval hodnotu nájmu pozemkov v mieste obvyklom a toto nájomné predstavuje sumu 1,191 eur/deň. V požadovanej mesačnej náhrade 260,- eur je už zahrnutá náhrada vo výške 10,- eur za užívanie pozemkov. Z dokazovania podľa súdu vyplynulo, že faktický stav a spôsob užívania nehnuteľností pred odchodom žalobkyne zo spoločných nehnuteľností nebol spojený so žiadnou odplatom, čo logicky zodpovedalo tomu, že do roku 2004 žili sporové strany ako rodina, teda deti so svojimi rodičmi. Pokiaľ ide o existenciu dohody o užívaní spoločnej nehnuteľnosti, túto žalobkyňa aj po rozhodnutí odvolacieho súdu opakovane namietala, keď neuznávala ani jej vznik, trvanie a poukazovala na zmeny, ktoré v užívaní nastali. Podľa názoru súdu

vychádzajúc z času, kedy bola uzatváraná darovacia zmluva, možno jednoznačne uzavrieť, že rodičia síce prejavili vôľu darovať nehnuteľnosti deťom, avšak jednoznačne chceli v nehnuteľnosti doživotne a bezplatne bývať, čo je logické a v bežnom živote zaužívané. Samotné faktické užívanie nehnuteľností len potvrdzovalo existenciu takejto vôle na strane všetkých účastníkov darovacej zmluvy. Podľa názoru súdu dohoda spoluvlastníkov o užívaní spoločnej veci nevyžaduje písomnú formu, táto môže byť uzavretá aj ústne, alebo aj konkludentne, teda mlčky. Ako vyplýva i z R 54/1973, na ktorý žalobkyňa poukazovala, treba vždy starostlivo zvážiť, či už v samom dlhodobom užívaní veci určitým spôsobom treba a možno vidieť takúto dohodu. Bude tomu tak len vtedy, ak je takéto užívanie veci podľa všetkých okolností zjavne výrazom vôle vzájomnou dohodou upraviť užívanie veci a nie len dlhodobým faktickým stavom, ktorý popri prípade porušuje práva niektorého spoluvlastníka. Z vykonaného dokazovania bolo možné podľa súdu urobiť záver, že dlhodobé trinásťročné faktické a všetkými účastníkmi darovacej zmluvy rešpektované užívanie nehnuteľností založilo takúto dohodu o užívaní spoločnej veci jednak vo vnútornom vzťahu medzi podielovými spoluvlastníkmi a taktiež vo vzťahu k tretím osobám, teda žalovaným 2/ a 3/. Do roku 2004 neboli žiadne nezhody medzi spoluvlastníkmi, teda žalobkyňou a žalovaným 1/ ohľadom užívania. V roku 2004 sa žalobkyňa odsťahovala zo spoločnej domácnosti, čo taktiež nebolo sporné, pričom dôvodom jej odsťahovania boli nezhody so žalovanými 2/ a 3/, pričom v tom čase už mala žalobkyňa kúpený byt v Prievidzi, ktorý však neužívala, a do roku 2004 bývala spolu so žalovanými. Žalovaní popisujú toto spolužitie ako spolužitie rodiny a niet pochýb o tom, že nezhody medzi žalobkyňou a žalovanými nemali svoju podstatu v existencii podielového spoluvlastníctva, ale v názorových nezhodách z iných rodinných udalostí. Odchod žalobkyne zo spoločnej nehnuteľnosti v roku 2004, ani následné jej konanie voči žalovaným nemohlo založiť zmenu či zánik existujúcej dohody o užívaní. Ako správne poukazovala žalobkyňa dohoda nemohla byť zmenená rozhodnutím nadpolovičnej väčšiny spoluvlastníkov, pretože ona žiadny súhlas na iné užívanie nedávala. Vychádzajúc z uvedeného potom podľa súdu žalovaní neboli oprávnení užívať len izbu, ktorá bola určená na užívanie žalobkyňou, pričom nebolo sporné, o ktorú izbu išlo a za užívanie jednotlivých častí domu nebola dohodnutá žiadna odplata. Súd prvej inštancie vychádzal z predchádzajúceho záveru odvolacieho súdu, podľa ktorého len v prípade, ak by bola prekročená existujúca bezplatná dohoda o hospodárení so spoločnou vecou a dohoda o doživotnom užívaní, ich konanie by nebolo uvedenou dohodou kryté a na ich strane by vzniklo bezdôvodné obohatenie zodpovedajúce hodnote užívacieho práva k izbe žalobkyne, t. j. cena nájmu danej jednej izby v spoločne užívanom dome. Po opätovnom výsluchu žalovaných súd zistil, že žalovaný 1/ v rokoch 2011 - 2012 sa rozhodol bez súhlasu žalobkyne užívať jej izbu, nastahoval sa do jej izby, pričom jeho izba zostala voľná. Ide pritom o obdobie, ktoré už spadá pod obdobie uplatnené žalobným návrhom žalobkyne. Ak teda žalovaný 1/ ako podielový spoluvlastník v rozpore s dohodou o užívaní začal užívať reálne vyčlenenú izbu určenú na užívanie žalobkyňou, a to svojvoľne bez zmeny dohody o užívaní a súhlasu žalobkyne, vzniklo na jeho strane bezdôvodné obohatenie zodpovedajúce hodnote užívacieho práva k izbe žalobkyne. Ak následne došlo k prevodu spoluvlastníckeho podielu žalovaného 1/ na oboch žalovaných 2/ a 3/ a faktický užívateľský stav zostal nezmenený, t. j. žalovaný 1/ naďalej užíval izbu žalobkyne ako "tretia osoba", nebolo podľa súdu možné prípadný nárok žalobkyne kvalifikovať inak, ako nárok na bezdôvodné obohatenie za užívanie jej izby, a to bez právneho dôvodu. Pokiaľ ide o užívanie nehnuteľností žalovanými 2/ a 3/, ich užívanie v dobe do roku 2015 vyplývalo z dohody spoluvlastníkov o užívaní rodinného domu a záväzku spoluvlastníkov voči nim spočívajúcim v bezplatnom doživotnom užívaní minimálne (teda aj viac) jednej izby s príslušenstvom. Išlo o záväzkový vzťah zaväzujúcich len zmluvné strany, ktorý trval v tomto rozsahu až do roku 2015. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaní 2/ a 3/ prekračovali takto vymedzený titul užívania spoločných nehnuteľností. Po tom, čo v roku 2015 žalovaní 2/ a 3/ získali spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach každý v 1 ine, ich právo z dohody o bezplatnom užívaní zaniklo a splynulo s povinnosťou strpieť takéto užívanie, ale len vo vzťahu k žalovanému 1/, pretože záväzok žalobkyne strpieť a umožniť užívanie nehnuteľností žalovanými 2/ a 3/ naďalej trvá a tento sa nezmenil ani uvedenou právnou zmenou vykonanou darovacou zmluvou v roku 2015. Ani po roku 2015 nebolo tvrdené a ani preukázané, že by žalovaní 2/ a 3/ užívali spoločnú nehnuteľnosť nad rámec im prislúchajúcich podielov (užívanie len spálne, ďalšej izby na poschodí a spoločné priestory). Vychádzajúc z uvedeného podľa názoru súdu nárok žalobkyne voči žalovaným 2/ a 3/ nemôže byť daný, pretože do roku 2015 mali obaja títo žalovaní právny titul na užívanie dohodu o užívaní podielových spoluvlastníkov a dohodu medzi nimi a podielovými spoluvlastníkmi o bezplatnom doživotnom užívaní nehnuteľností, pričom nebolo preukázané, že by rozsah užívania podľa tejto dohody prekročili. Po tom, čo sa stali podielovými spoluvlastníkmi na základe darovacej zmluvy v roku 2015 ich užívacie právo čiastočne plynulo z ich spoluvlastníckeho podielu a v rámci neho práva užívať spoločnú vec a čiastočne z dohody o bezplatnom užívaní, ktorá dohoda medzi žalobkyňou a žalovanými 2/ a 3/ naďalej platí a aj žalobkyňa ju je povinná rešpektovať. Pritom užívateľský stav žalovanými zostal aj po roku

2015 nezmenený, ak podľa predchádzajúcej dohody o užívaní mala žalobkyňa oprávnenie užívať svoju izbu, túto dohodu o užívaní prebrali aj žalovaní 2/ a 3/, a to aj v časti bezodplatnosti. Podľa názoru súdu prvej inštanície sú bez právneho významu rozsiahle vyjadrenia žalobkyne k okolnostiam nemožnosti dostať sa do domu. Žalovaní aj na poslednom pojednávaní tvrdili, že cez pivničné dvere je možné dostať sa do domu, ich vysvetlenie, že z dôvodu opotrebenia vymenili vchodové dvere a tým logicky aj zámok, tiež nesmeruje k žalobkyňou tvrdenej "okupácii domu". Jednoduchým poukázaním na ponuku žalovaného 2/, ktorý prostredníctvom SMS správy vyzýva žalobkyňu na možné obhospodarovanie polovice záhrady, žalobkyňa pritom odpovedá celkom určite ironicky "ja som už zasadila, ja už žnem", možno uzavrieť, že žalobkyňa nemala za žalované obdobie záujem nehnuteľnosti užívať. Súd mal aj z rozsudku tamojšieho súdu 12C 18/2015 preukázané, že od roku 2004, pre zlé vzájomné vzťahy medzi žalobkyňou a žalovanými 2/ a 3/, nehnuteľnosti neužíva, pričom sa užívania nehnuteľností sama zriekla a ako sama žalobkyňa uviedla, tieto nehnuteľnosti ani užívať nechce. Jediným spôsobom, akým by žalobkyňa bola mala záujem nehnuteľnosti užívať, by bolo vytvorenie samostatnej bytovej jednotky v rodinnom dome, s tým, že prerobený byt by prenajímala tretej osobe. Keďže bolo preukázané, že od roku 2011 žalovaný 1/ izbu žalobkyne, ktorú podľa dohody mohla užívať len ona, skutočne užíva, vzniká na jeho strane bezdôvodné obohatenie, a to do roku 2015 z dôvodu, že porušuje dohodu o užívaní, na užívanie izby žalobkyne nemá právny titul, teda užíva reálne vyčlenenú časť spoločnej veci bez právneho dôvodu, preto je povinný vydať bezdôvodné obohatenie za užívanie tejto izby. Taktiež po roku 2015 v právnom stave, keď už nie je podielovým spoluvlastníkom zostáva túto izbu plne užívať, preto vzniká i naďalej u neho bezdôvodné obohatenie, pretože užíva izbu bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že v užívaní predmetných nehnuteľností jej bráni zlý zdravotný stav, ktorý preukázala odborným posudkom o invalidite /ochorenie chrbtice/, uviedla že, pri stavbe domu prišla nielen o detstvo, ale aj o zdravie, z dôvodu choroby nesmie byť v zime. Dom sa nevykuruje, na čo poukazuje 7 rokov a taktiež bez kľúčov sa do nehnuteľnosti nedá vojsť. Tieto skutočnosti uvádzané žalobkyňou považoval súd za nepravdivé. Pokiaľ žalobkyňa neprejavila ani základnú snahu užívať dom, žiadať kľúče, hoci cez garáž sa do domu môže stále dostať, nemôže podľa názoru súdu tento postoj použiť na zdôvodnenie finančného nároku uplatneného v konaní, išlo by o zjavné zneužitie práva. Žalovaný 1/ potvrdil, že do domu sa vždy dá dostať cez garážové dvere, na ktorých nebol zámok menený 30 rokov. Po vykonanom dokazovaní a rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu preto súd žalobu voči žalovaným 2/ a 3/ zamietol ako neopodstatnenú. Žalobkyni patrí len nárok voči žalovanému 1/, a to z titulu bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v užívaní jej izby týmto žalovaným, a to bez právneho dôvodu, teda mimo rámca dohody o užívaní podielových spoluvlastníkov a po prevode svojho podielu na ostatných žalovaných bez právneho dôvodu ako takého (§ 451 ods. 1 OZ). Toto bezdôvodné obohatenie spočíva v cene nájmu jednej izby pri užívaní vecí viacerými spoluvlastníkmi. Pri vzniku bezdôvodného obohatenia vznikajúceho u žalovaného 1/ nemožno vychádzať z inej hodnoty, ako je hodnota užívacieho práva k izbe žalobkyne, teda cena nájmu danej jednej izby v spoločne užívanom dome. Za tejto dôkaznej situácie súd mohol vychádzať len z konštrukcie hodnoty náhrady, ktorú žalobkyňa uplatňovala, a to v prepočte na 1 m² v sume 2,20 eur, pričom vychádzala z hodnoty na jej podiel pripadajúcu výmeru úžitkovej plochy rodinného domu 114,905 m². Žalobkyňa v konaní tvrdila a vo veci 12C 18/2015 preukazovala, že jej izba má rozmery 3,20 x 3,80 metrov, spolu 12,60 m² (viď spis 12C 18/2015 a znalecký posudok Ing. Adolfa Daubnera č. 9/2011 vo veci 17C 66/2010). V priebehu konania však zvýšila uplatnenú obvyklú cenu nájmu na sumu 4,73 eur za 1m², keď vychádzala z ceny prenájmu 4-izbového bytu v Prievidzi /inzerát z 22.3.2019/ a túto hodnotu prepočítala aj na nájom za skôr uplatnené obdobie. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa nepripúšťala zisťovanie hodnoty bezdôvodného obohatenia v rozsahu za užívanie len jej izby, súdu nezostávalo nič iné len prepočítať výmeru jej izby spolu 12,60 m² a túto vynásobiť cenou nájmu v sume 4,73 eur za 1 m², ktorú cenu žalobkyňa uplatňuje, pretože inak by súd išiel nad rámec tvrdení žalobkyne a plnil by dôkaznú povinnosť za ňu. Takto predstavuje cena nájmu mesačne po zaokrúhlení 60,- eur. Súd zaviazal preto žalovaného 1/ k vydaniu bezdôvodného obohatenia za užívanie izby žalobkyne mesačne v sume 60,- eur počnúc mesiacom marec 2015. Za mesiace od marca 2015 do konca októbra 2019, t. j. celkom 10 mesiacov roku 2015, 12 mesiacov roku 2016, 12 mesiacov roku 2017, 12 mesiacov roku 2018 a 10 mesiacov roku 2019, spolu 56 mesiacov patrí žalobkyni suma 3.360,- eur. Žalobkyňa vyzývala žalovaného 1/ výzvou, (ktorá je súčasťou spisu 12C 18/2015), na platenie mesačnej náhrady 260,- eur vždy do 15.dňa v mesiaci od 1.3.2015 do budúca, pričom žalovaný 1/ túto výzvu prevzal. Žalovaný 1/ je preto povinný v zmysle § 517 ods. 2 OZ v spojitosti s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. platiť žalobkyni aj úroky z omeškania vždy od 16. dňa v mesiaci tak, ako vyplýva z výrokovej časti rozsudku. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojitosti s § 255 ods. 1 CSP. V konaní boli prevažne úspešní všetci žalovaní, ani jeden zo žalovaných si náhradu trov konania neuplatnil, preto im súd náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolania žalobkyňa a žalovaný 1/.

3. Žalobkyňa podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to proti výrokom II., III. a IV., z dôvodu jeho nezákonnosti, arbitrárnosti a rozporu s platným právom, pretože závery v ňom uvedené boli podľa nej v rozpore s článkom 2 ods. 2 CSP (porušený princíp právnej istoty - v skutkovo a právne judikovanej totožnej veci sa rozhodlo inak) s článkom 3 ods. 1 CSP (absentuje odôvodnenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít - judikáty R 54/1973, 2Cz 54/79 a judikatúry ESLP vo vlastníckych veciach). Podľa článku 12 ods. 4 Ústavy SR nikomu nesmie byť spôsobená ujma pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody. V prejednávanej veci takýmito právnymi normami sú článok 20 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky, § 37, § 39, § 123, § 126 a § 137 ods. 1, § 139 ods. 1, § 451 ods. 1, 2 § 456, § 458 ods. 1, 2, § 583, § 584 Občianskeho zákonníka, § 41 ods. 1 katastrálneho zákona ako aj článok 2 ods. 2, 3, článok 3 ods. 3, článok 6, článok 11 ods. 4, článok 15 a 16 ods. 1 CSP. Povinnosťou súdu prvej inštancie bolo zaoberať sa žalobným nárokom o zaplatenie náhrady za užívanie podielu vo vlastníctve žalobkyne, okupovaného žalovanými 1/ až 3/ na pozemkoch a dome, zapísaných na LV č. XXX v k.ú. F. I. v žalobou vyčíslenej výške 5.725,57 eur s prísl. (vo veci 10C/16/2016) a 10.733,39 eur s prísl. (17C/2/2019) za obdobie od 1.3.2015 do 16.10.2019 a pokiaľ súd rozhodoval iba o čiastke 10.733,39 eur s prísl. uvedenej v hlavičke odvolaním napadnutého rozsudku, nerozhodol o celom rozsahu nároku. Závery súdu o tom, že jej patrí iba náhrada za jednu izbu, nemajú podľa nej oporu v platnej právnej úprave. Z obsahu judikátov, na ktoré sa odvolala, vrátane rozsudku KS Bratislava sp.zn. 3Co/308/2016 v úplne totožnej veci je jasné, že Občiansky zákonník nepozná delené spoluvlastníctvo, čiže má právny nárok na vydanie náhrady za užívanie svojho ideálneho podielu - bezdôvodné obohatenie, pokiaľ nedošlo právne relevantným a zákonom predpísaným spôsobom k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva reálnou deľbou. Vydať bezdôvodné obohatenie je zákonná povinnosť § 451 ods. 1, 2 a to v plnej výške s poukazom na § 458 ods. 1, 2 OZ. V konaní bolo nepochybne preukázané, že na dome súp.č. 519/8 boli vymenené zámky na dverách na I. nadzemnom podlaží (výpoveď žalovaného 1/ v bode 26 rozsudku ako aj žalovaných 2/ a 3/ vo veci 9C/154/2011) a to bez vzájomnej dohody so žalobkyňou, vlastníacou rovnaký podiel ako v čase ich výmeny vlastnil žalovaný 1/. Výmena zámok a bránenie v užívaní nehnuteľností (ak sa niekto zvnútra zamkne) je trestná činnosť v § 218 ods. 1, 2 Trestného zákona a porušenie užívacej dohody (o výmene zámok je judikát 2Cz 54/79 a predložené rozhodnutie KS Bratislava). Tieto nové kľúče od domu jej všetci žalovaní 1/ až 3/ odmietajú vydať a žalobkyňa ich nemá dodnes. Žalobkyňa je teda z užívania domu ako aj z pozemkov úplne vylúčená v dôsledku výmeny zámok, zapratania celého domu vecami žalovaných 1/ až 3/ (judikované NS SR sp.zn. 8Cdo/439/2014) a neposkytnutia súčinnosti svoj majetok užívať vo výške svojho podielu (vydať kľúče, vypratať dom v rozsahu podielu a neužívať záhradu judikované v R 54/1973). Z nezmyselnými tvrdeniami súdu prvej inštancie o tom, že nemá právo na náhradu za užívanie domu a pozemkov lebo nemá snahu sama nehnuteľnosti užívať a pod. sa už vysporiadal odvolací súd v uznesení sp.zn. 17Co/41/2018 (bod 12 uznesenia) a skonštatoval, že nárok na zaplatenie náhrady za užívanie je jasne daný bez ohľadu na to, či žalobkyňa vec užíva (chce užívať) alebo nie. Prečo jej súd nepriznal vo vzťahu k žalovanému 1/ ani bezdôvodné obohatenie za užívanie pozemkov v rozsudku zdôvodnené riadne nie je a v tejto veci je rozsudok súdu prvej inštancie v rozpore so závermi KS Trenčín (bod 12 uznesenia 17Co/41/2018) tam je jasne uvedené, že nárok na to má, bez ohľadu na to, či jej niekto bránil v užívaní alebo ponúkol užívanie a pod.. Súd založil zamietavý rozsudok na tvrdení o existencii dohody o bezplatnom užívaní, ktorá bola uzavretá v roku 1991 a údajne pokračovala aj po 8/2004. Pri uzatváraní dohôd je nutné brať do úvahy všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch a skúmať, či sa v spornom (žalovanom období) vôbec spoluvlastník/žalobkyňa mohla ujať svojho spoluvlastníckeho práva v rozsahu jej patriaceho podielu a či došlo k uzatvoreniu dohody o užívaní preukázaním vôle vzájomnou dohodou upraviť užívanie veci (judikát R 54/1973). Súd prvej inštancie podľa žalobkyne nemôže tvrdiť za preukázaného skutkového stavu, že došlo k pokračovaniu pôvodnej dohody o užívaní, keď sa ňou od 8/2004 nikto neriadi a samotný žalovaný 1/ (bod 26 odvolaním napadnutého rozsudku) uviedol, že ani spornú 1 izbu pôvodne žalobkyňa neužívala sama a po odchode žalobkyne zo spoločnej domácnosti sa do nej bez súhlasu žalobkyne sám nasťahoval (nepovažoval za potrebné sa jej pýtať). Taktiež žalovaný 1/ nepovažoval za potrebné sa žalobkyne spýtať ako spoluvlastníka v rovnakom podiele, či si môže zapísať miesto podnikania do spoločnej nehnuteľnosti ani či tam môže podnikáť. Žalovaná 3/ vo svojej výpovedi tvrdila, že sa vraj na užívaní nehnuteľností "dohodla" avšak neuviedla kedy, s kým ani ako a v bode 36 odvolaním napadnutého rozsudku je uvedený jej citát z pojednávania : „, my sme nikdy neboli dohodnutí ako budeme izby užívať". Žalovaný 2/ sa v tomto smere nevyjadril nijako a ona existenciu akejkoľvek dohody roky popiera a tvrdí, že žalovaní 2/ až 3/ si robili čo chceli a ona sa iba prispôbovala,

lebo inak bola vystavená domácemu násiliu, čo rozhodne nie je prejav slobodnej vôle. Žalobkyňa namietala, že nevedno, ako sa súd vysporiadal s tvrdením o domácom násilí a preukázanom pokuse o vraždu žalobkyne žalovaným 2/. Poukázala na § 151 ods. 1 CSP. Netušila, kto jej narezal pneumatiku na aute, avšak keď na pojednávaní z toho priamo obvinila žalovaného 2/, tento nepoprel, že ju nenarezal a žalovaná 3/ sa takýmto obvinením ani necítila dotknutá a nebola ani prekvapená, takže sa to dialo očividne s jej súhlasom. Pokus o vraždu možno mať teda za prakticky dokázaný. Za danej situácie existencia dohody o bezplatnom užívaní po 8/2004 preukázaná nebola. Ak by dohoda pokračovala, muselo by sa po 8/2004 užívať rovnako ako pred 8/2004 a to sa nestalo, pretože po výmene zámkov bola žalobkyňa z užívania úplne vylúčená a prinútená sa odsťahovať pre domáce násilie (výmena zámkov je judikované porušenie pôvodnej dohody 2Cz/54/79), tak nedošlo k žiadnej novej dohode o užívaní. Žalobkyňa ako podielový spoluvlastník v podiele 1 jasne dáva svojimi podaniami na súd svoju vôľu najavo (žaloba o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, zaplatenie náhrady za užívanie) vo vzťahu k žalovaným 1/ až 3/ a to od roku 2010, že nestrpí pri úplnom vylúčení z užívania a rozhodovacej činnosti užívanie svojho podielu bez finančnej náhrady. Takže tvrdenie súdu prvej inštancie o existencii dohody o bezplatnom užívaní po 8/2004 (výmene zámkov a vylúčení žalobkyne z užívania) pokiaľ spoluvlastník v rovnakom podiele požaduje za užívanie svojho majetku peniaze a druhý s tým nesúhlasí, nie je možné označiť za konsenzus o bezplatnom užívaní, ale za judikovanú nezhodu v hospodárení so spoločnou vecou. Právo domáhať sa uzatvorenia novej dohody (zrušiť a vyporiadať podielové spoluvlastníctvo) za skutkového stavu, ak si podielový spoluvlastník s ďalšími osobami robia, čo chcú (dom sa riadne nevykuruje, stavajú sa čierne stavby -skleník, pivnica, pácha sa domáce násilie) a zasahujú bez právneho dôvodu do práv iného spoluvlastníka, ktorého nerešpektujú, okrádajú o peniaze a urážajú, je prejav faktickej moci vlastníka nad vecou. Vlastník má právo ústnu dohodu nielen uzatvoriť, ale ju aj zrušiť. Existenciu dohody o bezplatnom užívaní za žalované obdobie preukazujú žalovaní 1/ až 3/ a tí toto dôkazné bremeno neunesli a žalovaní 1/ až 3/ paradoxne ani nikdy netvrdili, že takáto dohoda existuje. Závery súdu, že prejavy vôle žalobkyne - vlastníka, že dohodu o bezplatnom užívaní neuzavrela netreba rešpektovať sú priamym útokom na základy vlastníckeho práva o svojom majetku rozhodovať a disponovať s ním. Po 8/2004 výmenou zámkov došlo k ukončeniu dohody (vyplýva jasne z judikátu 2Cz 54/79 výmena zámkov = porušenie dohody), nová dohoda o užívaní uzavretá nebola, čo potvrdili okrem žalobkyne všetci žalovaní. Samotné faktické užívanie po 8/2004 takúto dohodu nezaložilo, lebo s ňou nevyhovela súhlas žalobkyňa ako podielový spoluvlastník v podiele 1/2 (§ 37 Občianskeho zákonníka) a ani nemala vôľu takúto dohodu uzavrieť, iba čakala, kým sa žalovaný 1/ finančne zmôže a následne podala žalobu vo veci 17C/66/2010 o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Tvrdenia, že žalobkyňa je povinná poskytnúť žalovaným 2/ a 3/ potom, ako sa stali podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností na LV č. XXX v roku 2015 v podiele každý 1/4 zo svojho podielu ešte nad jeho rámec bezplatné užívanie ďalšej časti z jej patriaceho podielu je v rozpore s § 584 Občianskeho zákonníka. Podpisom darovacej zmluvy v roku 2015, ktorou žalovaný 1/ previedol svoj podiel na žalovaných 2/ a 3/ zaniklo zo zákona ich právo podľa čl. V darovacej zmluvy z roku 1991 a vzniklo im právo užívať len svoj spoluvlastnícky podiel podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovanému 1/ zaniklo so spoluvlastníctvom dňom 16.11.2015 právo bezplatne užívať okrem izby aj zvyšok domu a pozemkov; na užívanie nehnuteľností nemá žiaden právny titul a prečo súd priznal nárok proti žalovanému 1/ aj za obdobie po 16.11.2015 iba za jednu izbu, hoci užíva oveľa viac, nedáva zmysel. Bez dohody o bezplatnom užívaní uzatvorenej so žalobkyňou v roku 2015 okupujú všetci aj podiel žalobkyne, sú povinní zo zákona vydať bezdôvodné obohatenie, a to všetci a v plnej výške, čo nepochybne vyplýva z Obč. zákonníka a judikátov: R 54/1973, R 61/1996, JUD57798Sk (2Cz 54/79). Vzhľadom na vyššie uvedené, mala za to, že je rozsudok súdu prvej inštancie nezákonný a porušujúci základné vlastnícke práva žalobkyne. Preto žiadala, aby súd odvolaniu vyhovel a priznal jej nárok v odvolaní uplatnenej a doposiaľ nepriznanej výške a 100% náhrady trov konania. Očakáva samozrejme odôvodnenie rozporu záverov s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ESLP v uvedenej veci.

4. Žalovaný 1/ podal odvolanie proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie. Uviedol, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie sa nestotožňuje. Obdobne, ako aj v priebehu konania na súde prvej inštancie jednoznačne tvrdil, že žalobkyňa nikto nebránil a ani nebráni užívať nehnuteľnosť, ktorej užívanie je predmetom sporu. Sama žalobkyňa uviedla, že sa dobrovoľne odsťahovala z tejto nehnuteľnosti a v priebehu konania bolo výsluchom strán sporu preukázané, že žalovaní 2/ a 3/ ponúkali žalobkyňu, že má možnosť nehnuteľnosť užívať. Žalobkyňa to však odmietla. Na jednej strane žalobkyňa tvrdila, že sú porušované jej práva vlastníka užívať nehnuteľnosť v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu a na strane druhej nehnuteľnosť užívať nechce a tvrdila, že chce náhradu za neoprávnené užívanie jej podielu ostatnými spoluvlastníkmi, vrátane neho (bývalého spoluvlastníka). V konaní riadne ozrejmil

skutočnosti na základe ktorých žalovaným 2/ a 3/ vrátil ich spoluvlastnícky podiel. Nešlo o žiadny špekulatívny úkon, alebo úkon, ktorým by sa chcel zbaviť nejakej zodpovednosti (tak ako to tvrdí žalobkyňa). Čo sa týka užívania nehnuteľnosti po tomto prevode spoluvlastníckeho podielu robí tak na základe súhlasu spoluvlastníkov (žalovaných 2/ a 3/), ktorí sú jeho rodičmi. Pokiaľ by prijal argumentáciu žalobkyne, tak by žiadne dospelé dieťa nemalo bez nejakej zmluvy (bez právneho dôvodu) užívať nehnuteľnosť svojich rodičov, pretože by sa bezdôvodne obohacovalo. Takéto tvrdenia považoval za nedôvodné a dokonca v rozpore s dobrými mravmi. Tak ako uviedol aj v rámci konania, on neužíva nehnuteľnosť nad rámec dohody, ktorá bola medzi spoluvlastníkmi uzatvorená a ku ktorej sa vyjadril aj odvolací súd v rámci odôvodnenia uznesenia vydaného v tejto veci (bod 15, 16 uznesenia KS Trenčín, 17Co/41/2018). Izba žalobkyne je neobývaná a je jej plne k dispozícii. Poukázal na poslednú vetu bodu 15 odôvodnenia uznesenia 17Co/41/2018. Takýto prípad však nenastal a preto má za to, že sám odvolací súd uviedol okolnosti, za ktorých by bol tento nárok oprávnený. Práve v tomto videl pochybenie súdu prvej inštancie, ktorý pri svojom rozhodnutí ako keby nerešpektoval skutočnosť, že izbu žalobkyne nikto so žalovaných neužíval (teda sa bezdôvodne neobohacoval) a nerešpektoval ani stanovisko odvolacieho súdu. Opakovane poukazoval na to, že konanie žalobkyne považuje za konanie, ktoré je v príkrom rozpore s dobrými mravmi a takéto konanie nemôže užívať právnu ochranu. Žalovaní 2/ a 3/ sú rodičia, ktorí majú dve deti (aj keď biologickou matkou žalobkyne je len žalovaná 3/). V konkrétnom čase títo istí rodičia darujú svojim deťom rodinný dom, ktorý si postavili počas života a v ktorom chcú aj dožiť a s deťmi sa dohodnú v darovacej zmluve na práve doživotného bývania a užívania. Jedno z detí (žalobkyňa) sa dobrovoľne odsťahuje a v čase, keď vzniknú medzi ňou a rodičmi zásadné názorové rozdiely rozhodne sa zneužiť túto situáciu a navrhne zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva tak, že ona nechce byť výlučnou vlastníčkou nehnuteľností a okrem iného navrhuje nariadenie predaja nehnuteľnosti. Jeho rodičia sú už vo vyššom veku a majú vážne zdravotné problémy. Potrebujú pomoc inej osoby, ktorú im on, ako syn poskytuje. Aj vzhľadom na túto skutočnosť naďalej býva s nimi v spoločnej domácnosti. A práve za toto, že on ako brat žalobkyne si dovoľuje zostať pri rodičoch a pomáhať im by mal ešte platiť akúsi náhradu za to, čo ani neužíva (za 1 izbu žalobkyne). Práve takéto správanie sa žalobkyne považuje za správanie sa v rozpore s dobrými mravmi a aj uplatňovanie práva v rozpore s dobrými mravmi, ktoré nemôže užívať právnu ochranu. V tomto videl nesprávne právne posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku. Preto žiadal odvolací súd, aby vnímal veci v širšom kontexte a nie tak, ako ich vníma žalobkyňa, ktorá vytrháva z kontextu a poukazuje len na svoje práva, pričom nerešpektuje práva iných a dokonca si neplní ani svoje povinnosti. V ostatnom sa pridržiava svojich vyjadrení a stanovísk prezentovaných v rámci konania. Mal za to, že podaná žaloba je v celom rozsahu nedôvodná. Bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. nie je zákonné a spravodlivé. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. aby sám vo veci rozhodol tak, že návrh žalobkyne v celom rozsahu zamietne a žalovanému 1/ prizná náhradu trov konania.

5. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/ uviedla, že s jeho obsahom nesúhlasí, pretože považovala jeho tvrdenia za nepravdivé. K bodu 1/ a 4/ odvolania uviedla, že žalobkyňa bráni v užívaní jej nehnuteľností (a údajne zrazu voľnej izby) zapísaných v LV č. XXX v k.ú. F. I. (domu, pozemkov) osobne alebo prenájmom vecí nasledovné skutočnosti, a to vymenené zámky na vchodových dverách do domu súp.č. 519/8 v k.ú. Veľká Lehôtka (minimálne od roku 2004), chýbajúce kľúče od domu, žalovaní 1/ až 3/ zamykajú garáž zvnútra, celý dom je okupovaný vecami patriacimi žalovaným 1/ až 3/, celá záhrada je obrábaná žalovaným 2/ až 3/ a žalovaný 1/ konzumuje všetko, čo sa na nej urodí, domáce násilie páchané na žalobkyňu celé roky žalovanými 2/ až 3/. Ona popísala dôvody svojho odchodu zo spoločnej domácnosti jasne a zreteľne už v konaní 9C/154/2011 a týmito dôvodmi boli a dodnes sú - páchanie domáceho násillia žalovanými 2/ a 3/ s jeho podrobným a detailným popisom. Za pôvodcov súčasnej vzťahovej mizérie jednoznačne označila bezcharakterné, bezohľadné a bezcitné správanie žalovaných 2/ a 3/ k jej osobe a skutočnosť, že súdy I. a II. inštancie si pletú príčinu s následkom a označujú obeť domáceho násillia za agresora nie je problémom žalobkyne. Pokiaľ žalovaný 1/ tvrdí, že sa stará o svojich rodičov, očividne klame, pretože na pojednávaní v tejto veci dňa 23.10.2019 žalovaní 2/ a 3/ vzniesli požiadavku, aby sa o nich starala žalobkyňa, čo žalobkyňa vzhľadom na pokus o jej vraždu prerazaním ľavej prednej pneumatiky na jej motorovom vozidle z pochopiteľných dôvodov odmietla (do domu a na pozemky nevkról bez policajnej asistencie). Žalovaný 1/ sa o žalovaných 2/ a 3/ starať nemôže, lebo stavia dom (povedal to na pojednávaní) a je to skutočne tak. Žalovaný vlastní v podiele 1/1 C-KN parcely č. 385, 386 a 387/2 zapísané na LV č. XXX na Remeselníckej ulici v k.ú. F. I. a dňa 9.7.2019 požiadaval o vydanie stavebného povolenia na stavbu "Rodinný dom" na parc.č. 385,

386 v kú. Veľká Lehôtka a 21.8.2019 bolo zverejnené na internete Mestom Prievidza pod sp.zn. 2.4.2.-09-9879-2019 oznámenie o začatí stavebného konania v tejto veci. K hodu 5/ odvolania, že žalovaný neužíva nič nad rámec "dohody", uviedla, že je vlastníčkou podielu na nehnuteľnostiach v LV č. XXX v k.ú. F. I., ktorému zodpovedá faktická moc nad vecou a právo nakladať so svojím podielom v rozsahu stanovenom § 123 Obč. zákonníka (majetok držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním). Tvrdí, že žiadna dohoda medzi ňou a žalovaným 1/ smerujúca k tomu, že môže užívať jej podiel na sporných nehnuteľnostiach bezplatne ani medzi žalovanými 2/ a 3/ od 16.11.2015 nikdy uzavretá nebola. Jediný písomný doklad, z ktorého možno vychádzať pri pokuse o osvetlenie užívacích vzťahov k nehnuteľnostiam na LV č. XXX v k.ú. Veľká Lehôtka je darovacia zmluva, uzavretá medzi žalovanými 2/ a 3/ (darcovia) a žalobkyňou a žalovaným 1/ ako obdarovanými zo dňa 4.11.1991, registrovaná pod RI 1686/91. Úpravu užívacích vzťahov obsahuje výlučne bod 5. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný 1/ a žalobkyňa sa zaviazali podpisom tohto dokumentu umožniť užívať bezplatne žalovaným 2/ a 3/ v nehnuteľnosti 1 izbu a príslušenstvo (bez bližšej špecifikácie) a žalovaným 2/ a 3/ bezplatne pozemky. Zo žiadneho ustanovenia tejto zmluvy podľa žalobkyne nebolo možné vyvodiť právo žalovaného 1/ užívať bezplatne podiel žalobkyne. Mala za to, že súd sa musí vysporiadať s otázkou platnosti tejto zmluvy s poukazom na § 37 Obč. zákonníka. Tvrdila, že darovacia zmluva je vo vzťahu k nej absolútne neplatná, pretože žalovaní 2/ a 3/ neboli bezpodielovými spoluvlastníkmi domu súp. č. 519/8, ale iba podielovými spoluvlastníkmi; podiel 1/2 patril žalobkyňi z titulu účasti na stavbe domu. Zo strany žalovaných 2/ a 3/ nešlo o dar, lebo žalobkyňa sa musela podieľať na stavbe domu ako maloletá, čiže chýba bezodplatnosť, pre dar typická a zmluva je samozrejme neplatná v časti bodu 5 z dôvodu jej neurčitosti. V bode 5 nebolo vôbec jasne stanovené, v akej konkrétnej minimálnej jednej izbe sú žalobkyňa so žalovaným 1/ povinní zabezpečiť bezplatné bývanie a užívanie a ani čo sa považuje za príslušenstvo. Žalobkyňa nemala vôbec slobodnú vôľu zmluvu s takýmto obsahom uzavrieť, táto jej bola podstrčená žalovanými 2/ a 3/, ktorí ju dali vypracovať, ako sami uviedli kvôli nízkym daňovým poplatkom vo veci 9C/154/2011 (aby nededil B. E.) a takáto vôľa chýbala aj na strane žalovaného 1/ (bol maloletý a zmluvu podpísal za neho opatrovník) a vôbec netušila, či zmluva vôbec prešla súdnym konaním -schválenie právneho úkonu za maloletého. Ak by žalobkyňa neurobila, čo žalovaní 2/ a 3/ vymysleli, títo by ju prinútili uvedený dokument podpísať pod nátlakom a domácim násilím. Bola v tom čase študentka, bez vlastného príjmu a jej sirotsky dôchodok poberala žalovaná 3/, ktorá by ju neváhala v prípade odporu vyhodiť na ulicu; žalovaná 3/ ju vyhadzovala z domu za menšie veci. Takže uvedenú zmluvu v časti užívania považovala za absolútne neplatnú z dôvodu jej neurčitosti - nebolo stanovené, kto čo bude užívať a o rozdelení izieb nerozhodovali slobodne všetci, ale iba žalovaní 2/ a 3/. Žalovaná 3/ sama na pojednávaní v tejto veci poprela existenciu dohody o rozdelení izieb. Jediné, na čom sa strany dohodli, bolo bezplatné užívanie pozemkov darcami - žalovanými 2/ a 3/, samozrejme kým nedošlo k zmene pomerov zo zákona; z darcov sa dňom 16.11.2015 stali podieloví spoluvlastníci s iným mechanizmom rozsahu práv, vyplývajúci zo zákona, teda právom užívať len svoj podiel, každý v 1/4-ine. Žalovaný 1/ mal podľa darovacej zmluvy z roku 1991 právo bezplatne užívať nehnuteľnosti v rozsahu svojho podielu 1/2, čo sa zmenilo dňom 16.11.2015, kedy prestal byť podielovým spoluvlastníkom, nepatrí mu tam nič a s novými podielovými spoluvlastníkmi - žalovanými 2/ a 3/ a žalobkyňou nijakú dohodu o užívaní a podnikaní neuzatvoril. Každý spoluvlastník môže užívať vec len v rozsahu svojho podielového spoluvlastníctva, to znamená v prípade žalovaného 1/ tento mal právo užívať nehnuteľnosti v podiele 1 na LV č. XXX v k.ú. F. I. do 16.11.2015, kedy nehnuteľnosti previedol špekulatívne na žalovaných 2/ a 3/, ktorí majú právo od 16.11.2015 užívať výlučne svoj podiel (§ 137 ods. 1 OZ) a nič iné. Žalovaný 1/ od 16.11.2015 nedisponuje žiadnym právnym titulom na užívanie podielu žalobkyne a takýmto titulom nedisponoval ani pred 16.11.2015. Žalovaní 2/ a 3/ nemajú žiaden titul na užívanie podielu vo vlastníctve žalobkyne po 16.11.2015, ale majú iba právo užívať svoj podiel -každý 1/4. Žalovaní 2/ a 3/ do žiadnej dohody o bezplatnom užívaní so žalobkyňou a žalovaným 1/ v žalovanom období nevstúpili, lebo nijaká neexistovala. Ak tvrdia (spolu s Krajským súdom v Trenčíne), že áno, musia jednoznačne preukázať, kto dohodu uzatvoril, kde, kedy s kým, čo presne bolo jej obsahom a či tieto osoby mali dispozičné právo s podielom nakladať (ujasniť si najprv vlastnícke vzťahy v tom -konkrétnom období) ako aj dobu jej trvania. Poukázala na obsah odôvodnenia odvolacieho rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/145/2011-184 zo dňa 25.10.2012, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 17C/66/2010 o zamietnutí návrhu žalobkyne o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k týmto nehnuteľnostiam, kde sa odvolací súd podrobne a detailne zaoberal darovacou zmluvou z roku 1991 ako celkom, vyvodzoval z jej obsahu dokonca právne závery a kde priamo konštatoval, že " dôvodom podania návrhu na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva bolo, že navrhovateľka aj v odvolaní jednoznačne prezentovala dôvod podania návrhu, podľa ktorého týmto spôsobom chce vyriešiť sporné užívacie vzťahy..." Dňa 27.8.2014 je proti žalovanému 1/ podaná žaloba vo veci 12C/18/2015,

kde sa domáha žalobkyňa zaplata nájhrady za užívanie tých istých nehnuteľností, čo vlastne vylučuje súhlas žalobkyne s bezplatným užívaním jej podielu. V rozsudku KS TN sp. zn. 6Co/187/2016 (potvrdený zamietavý rozsudok OS Prievidza sp. zn. 12C/18/2015) v bode 57 odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa nepreukázala, že vo výkone jej práv zo spoluvlastníctva jej žalovaný bráni.; resp. že by s ňou uzavrel dohodu o užívaní inak, než podľa miery spoluvlastníctva atď. V roku 2012 a 2016 už odvolací Krajský súd v Trenčíne súd skúma totožnú darovaciu zmluvu z roku 1991. Dňa 25.10.2012 (v rozsudku sp.zn. 5Co/145/2011) konštatuje sporné užívacie vzťahy k tým istým nehnuteľnostiam a snahu žalobkyne získať peniaze (z princípu právnej logiky vyplýva, že kde je spor o užívanie, neexistuje dohoda); dňa 28.2.2017 (v rozsudku sp.zn. 6Co/187/2016) konštatuje dohodu o užívaní podľa veľkosti podielov a dňa 28.2.2019 ten istý súd (uznesenie sp.zn. 17Co/41/2018 v tejto veci) točí o 180 stupňov a tvrdí, že v roku 2015 z totožnej darovacej zmluvy z roku 1991 zrazu vyplýva nejaká dohoda o bezplatnom užívaní, ktorá by mala byť v platnosti nielen od 8/2004, ale aj v roku 2012. Takže medzi 28.2.2017 (vydaním rozsudku 6Co/187/2016) a 28.2.2019 (vydaním uznesenia 17Co/41/2018) muselo dôjsť k nejakej záhadnej dohode, o ktorej žalobkyňa ako podielový spoluvlastník v 1/2-ici nič nevie. Tak ako sa odvolací Krajský súd v Trenčíne dôsledne pridŕža svojich záverov z rozsudkov sp.zn. 5Co 145/2011 a 6Co 187/2016, na základe ktorých žalobkyňu označuje za porušovateľku dobrých mravov, rovnako musí byť viazaný aj svojimi závermi v uvedených rozhodnutiach o výklade spornej darovacej zmluvy. Ak vo veci 17Co/41/2018 tvrdí ohľadne výkladu zmluvy niečo iné; musí vysvetliť svoj rozpor so závermi, ktoré sú publikované v už právoplatných rozsudkoch (oba spisy 9C/154/2011 a 12C/ 8/2015 sú ako dôkazy pripojené), inak žalobkyňa bohužiaľ musí opätovne konštatovať nezákonnosť a porušenie princípu právnej istoty. Za stavu, keď už oba rozsudky sú právoplatné a nikde nebolo konštatované, že sa uzavrela iná dohoda, než užívanie podľa miery spoluvlastníctva, čo znamená žalobkyňa má ideálny podiel 1/2 v každej jednej izbe a na pozemkoch a tomu patrí zodpovedajúca výmera a výmena zámkov na dome je konštatovaná už vo veci 12C/18/2015. Na dome sú vymenené zámky, celé nehnuteľnosti od 8/2004 okupované a užívané výlučne žalovanými 1/ až 3/, hoci na LV č. XXX nie sú zapísaní za vlastníkov v podiele 1/1 a žalobkyňa nie je zrejmé, od kedy žalovaný 1/ uvoľnil jednu izbičku (počas konania pred súdom to netvrdil, ide o novú informáciu) a kde sa aktuálne nachádza jeho nábytok na mieru a kam sa odsťahoval on sám. Kľúče od domu žalobkyňa samozrejme nevydal. Na pojednávaní ešte tvrdil, že túto izbu užíva. Pokiaľ sa odsťahoval, to znamená, že celý dom je aktuálne zaprataný výlučne uskladnením vecí vo vlastníctve žalovaných 2/ a 3/, ktorým patrí každému iba po 1/4-ine, čo je jasné bezdôvodné obohatenie (uskladnenie nábytku a výmena zámkov v cudzom majetku judikát NS SR 8Cdo 439/2014 + 3Cdo/52/2005) so zákonnou povinnosťou obohatenie vydať v plnej výške, to znamená za celý podiel žalobkyne 1/2, bez ohľadu na to, či tvrdia, že užívajú jeho časť. Žalobkyňa vôbec nerozumie tomu, prečo súd priznal vo vzťahu k žalovanému 1/ po jeho prevode podielu na žalovaných 2/ a 3/ (vklad vl. práva povolený 16.11.2015) od 16.11.2015 nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za 1 izbu, keď žalovaný 1/ zjavne užíva aj ďalšie časti domu (špecifikované v bode 16 na strane 8-9 rozsudku KS TN sp.zn. 6Co/187/2016), hoci dohodu o ich bezplatnom užívaní neuzavrel, nehnuteľnosť nie je reálne rozdelená a na dome sú vymenené zámky. Takéto majetkové nároky vyplývajúce z bezdôvodného obohatenia či už podľa § 137 ods. 1 OZ alebo podľa § 451 ods. 1 OZ nie je možné v žiadnom prípade zamietť pre dobré mravy, v opačnom prípade ide o nezákonný zásah do majetkových práv, garantovaných zákonom. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že strany sa reálne dohodli na majetkovom vypořádání reálnou deľbou a preto priznal náhradu za 1 izbu, takáto dohoda je bohužiaľ zo zákona absolútne neplatná pre nedostatok písomnej formy. Žiadala rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že bude jej návrhu v zamietavej časti vyhovené. Ide o jednoduchý súdny spor, kde sa dokazuje iba výška spoluvlastníckeho podielu predložením LV a to, že nemá zabezpečené nerušené užívanie majetku vo výške svojho podielu + výška peň. ekvivalentu stanovená súdnym znalcom. Všetko bolo predložené a preukázané, podložené citáciou judikatúry a zákonmi tohto štátu.

6. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a má aj formálne nedostatky, ktoré by odvolanie, ktoré podáva osoba s právnym vzdelaním a dokonca sudkyňa, nemalo mať. Odvolanie žalobkyne, je v rozpore s civilným sporovým poriadkom, ako aj v rozpore s poučením neobsahuje označenie odvolacích dôvodov tak, ako je to uvedené v § 363 CSP a následne v § 365 ods. 1, ods. 2 CSP. Podľa § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný. Žalobkyňa absolútne nerešpektuje právny názor odvolacieho súdu, ktorým je súd prvej inštancie po vrátení veci viazaný. Nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu a svoj názor na odvolací súd žalobkyňa prezentovala aj v rámci konania, kde uviedla, že argumentáciu odvolacieho súdu považuje „za úplne scestnú“ (viď str. 11 odôvodnenia rozsudku bod 17). Opakovane uviedol, že je toho názoru, že práve zo strany žalobkyne dochádza k zneužívaniu práva a takéto zneužívanie

práva nemôže požívať právnu ochranu. Na toto viackrát poukázal aj v rámci súdneho konania a svoje tvrdenia oprel aj o prípadné posúdenie žaloby podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré odvolací súd absolútne neodmietol, ale len vyslovil svoj názor, že takéto konštatovanie bolo v predchádzajúcom rozsudku predčasné. Má za to, že žalobkyňa svojim správaním a svojimi vyjadreniami jasne preukázala, že jej jediným záujmom je trestať ho za to, že bývajú spolu s rodičmi ako rodina a že ona, napriek tomu, že sa dobrovoľne odsťahovala z predmetných nehnuteľností má „akési právo na náhradu“, pričom si však svoje povinnosti tak spoluvlastníka nehnuteľnosti, ale ani svoje povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo zákona o rodine a aj z dobrých mravov neplní (záujem a starostlivosť o rodičov). Nemôže sa stotožniť ani s tým, že súd priznal vo výroku I. právo na náhradu za jednu izbu, ktorá mala patriť žalobkyňi. Rodičia niekoľkokrát prejavili dobrú vôľu a ponúkli žalobkyňi možnosť užívať tak dom, ako aj prípadne pozemky (napr. na sadenie), ale ona to odmietla. Keď tým argumentoval, tak to postavila do pozície, že bola z ich strany týraná a že sa z tohto dôvodu nemôže vrátiť do tohto prostredia. Zdôraznil, že žalobkyňa sa odsťahovala dobrovoľne a v danom čase nebol z jej strany žiadny náznak toho, že by bola týraná. Skutočnosť, že teraz on býva spolu s rodičmi, žalovanými 2/ a 3/ je objektívne odôvodnená. Obaja rodičia majú už vyšší vek a vážne zdravotné problémy. Práve skutočnosť, že žalobkyňa túto situáciu zneužíva považuje za správanie v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Má za to, že povinnosťou žalobkyne je správať sa voči rodičom a darcom v súlade s dobrými mravmi. Na rozdiel od žalobkyne sa stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, ktoré vychádza z názoru odvolacieho súdu, že stále medzi nimi a žalobkyňou platí časť dohody uvedená v darovacej zmluve o spôsobe užívania veci. Skutočnosť, že sa rodičia následne stali vlastníkami spoluvlastníckeho podielu k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré na rodičov previedol vzťah ku žalobkyňi nemá žiadny právny význam. K splynutiu práv a povinností došlo len v časti prevedeného spoluvlastníckeho podielu. Túto argumentáciu žalobkyne považuje za nedôvodnú. Vzhľadom na tieto skutočnosti, ako aj vzhľadom na tvrdenia, ktoré prezentoval v rámci konania má za to, že výrok III. súdu prvej inštancie, ktorý sa týka žalovaných 2/ a 3/ je zákonný a správny a preto odvolanie žalobkyne navrhoval v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodné a výrok III. rozsudku a aj výrok o trovách konania navrhoval potvrdiť.

7. Žalovaní 2/ a 3/ v písomnom vyjadrení k odvolaniam žalobkyne a žalovaného 1/ uviedli, že rozsudok vo výroku III., ktorý sa týka ich oboch je zákonný a spravodlivý a vychádza aj z právneho názoru odvolacieho súdu, ktorý už v tejto veci odvolací súd vyslovil (uznesenie KS Trenčín, sp. zn. 17Co/41/2018-226 zo dňa 28.02.2019). Majú za to, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a má aj formálne nedostatky, ktoré by odvolanie, ktoré podáva osoba s právnym vzdelaním a dokonca sudkyňa nemalo mať. Majú za to, že odvolanie žalobkyne, v rozpore s civilným sporovým poriadkom, ako aj v rozpore s poučením neobsahuje označenie odvolacích dôvodov tak, ako je to uvedené v § 363 CSP a následne v § 365 ods. 1, ods. 2 CSP. Podľa § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný. Nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu a svoj názor na odvolací súd žalobkyňa prezentovala aj v rámci konania, kde uviedla, že argumentáciu odvolacieho súdu považuje "za úplne scestnú" (viď str. 11 odôvodnenia rozsudku bod 17). Mali za to, že zo strany žalobkyne dochádza k zneužívaniu práva a takéto zneužívanie práva nemôže požívať právnu ochranu. Na toto viackrát poukázali aj v rámci súdneho konania a svoje tvrdenia opreli aj o prípadné posúdenie žaloby podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré odvolací súd absolútne neodmietol, ale len vyslovil svoj názor, že takéto konštatovanie bolo v predchádzajúcom rozsudku predčasné. Ďalej uviedli, že žalobkyňa svojim správaním a svojimi vyjadreniami jasne preukázala, že jej jediným záujmom je ich a žalovaného 1/ trestať za to, že bývajú spolu ako rodina a že ona napriek tomu, že sa dobrovoľne odsťahovala z predmetných nehnuteľností má "akési právo na náhradu", pričom si však svoje povinnosti tak spoluvlastníka nehnuteľností, ale ani svoje povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo zákona o rodine a aj z dobrých mravov neplní (záujem a starostlivosť o rodičov). Nemôžu sa stotožniť ani s tým, že súd priznal vo výroku I. právo na náhradu za jednu izbu, ktorá mala patriť žalobkyňi. Oni niekoľkokrát prejavili dobrú vôľu a ponúkli žalobkyňi možnosť užívať tak dom, ako aj prípadne pozemky (napr. na sadenie), ale ona to odmietla. Skutočnosť, že teraz s nimi býva ich syn, žalovaný 1/ je objektívne odôvodnená. Obaja už majú vyšší vek a vážne zdravotné problémy, bez jeho pomoci by tu už neboli. Práve skutočnosť, že žalobkyňa túto situáciu zneužíva považujú za správanie v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Do nehnuteľnosti nič neinvestovala, jej tvrdenia o investíciách z jej majetku nie sú pravdivé. O nehnuteľnosti sa začala zaujímať až potom, ako došlo medzi nimi k vážnemu narušeniu vzťahov. Na rozdiel od žalobkyne sa stotožňujú s konštatovaním súdu prvej inštancie, ktoré vychádza z názoru odvolacieho súdu, že stále medzi nimi a žalobkyňou platí časť dohody uvedená v darovacej zmluve o spôsobe užívania veci. Skutočnosť, že sa následne stali vlastníkami spoluvlastníckeho podielu k predmetným nehnuteľnostiam, ktorý na nich previedol (im vrátil) žalovaný 1/ vo vzťahu k žalobkyňi nemá žiadny právny význam. K splynutiu práv a povinností

došlo len v časti prevedeného spoluvlastníckeho podielu. Túto argumentáciu žalobkyne považujú za nedôvodnú. Vzhľadom na tieto skutočnosti, ako aj vzhľadom na tvrdenia, ktoré prezentovali v rámci konania, majú za to, že výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa ich týka je zákonný a správny a preto odvolanie žalobkyne navrhovali v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodné a výrok III. rozsudku a aj výrok o trovách konania navrhovali potvrdiť. K odvolaniu žalovaného 1/ uviedli, že sa v celom rozsahu s ním stotožňujú. Sú toho názoru, že pokiaľ by výrok I. napadnutého rozsudku nadobudol právoplatnosť, resp. odvolací súd by dal za pravdu žalobkyňi, tak by sa žalovaný 1/ od nich odsťahoval a nikto by im nepomohol. Ich zdravotný stav sa neustále zhoršuje a žalobkyňa to nezaujíma. Ich syn C. nemôže byť trestaný za to, že sa správa voči nim ako syn. Obaja sú ľudia vyššieho veku, ctia si morálne zásady a aj právo na iný názor. Je však pre nich nepochopiteľné a neprípustné, aby základné zásady, na ktorých stojí spoločnosť a to najmä starostlivosť o rodičov zo strany detí vo vyššom veku, keď si oni sami nevedia a nemôžu pomôcť bolo na ujmu dieťaťa (myslia tým syna Petra). Boli by postavené "na ruby" všetky morálne zásady, keď by v tomto spore uspelo dieťa, ktoré hľadá len na seba, neplní si svoje zákonné a ani morálne povinnosti, rodičom nevie prísť na meno a má záujem len o peniaze. Opakovane tvrdili, že aj voči žalovanému 1/ je namieste žalobu posúdiť aj s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

8. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne k jeho odvolaniu uviedol, že napriek vyjadreniu žalovanej (správne žalobkyne) v celom rozsahu zotrváva na skutkových a právnych tvrdeniach uvedených v jeho odvolaní. K vyjadreniu žalobkyne uviedol, že jej tvrdenia považuje za účelové a v podstatnej časti za zavádzajúce. Z vyjadrenia žalobkyne jednoznačne vyplýva, že zmluvu, ktorou nadobudla vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam sama označuje za absolútne neplatnú zmluvu, ktorá nemôže vyvolať právne účinky. Svojimi tvrdeniami označuje za neplatnú jednak časť zmluvy v časti užívania domu (z dôvodu neurčitosti), ale aj samotnú zmluvu ako celok (z dôvodu absencie slobodnej vôle strán zmluvu uzatvoriť). Napriek tomu, že všetky súdne spory vyplývajú práve z toho, že žalobkyňa sa na základe predmetnej darovacej zmluvy stala podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností, túto zmluvu označuje žalobkyňa za neplatnú. Žalobkyňa si neuvedomuje závažnosť svojho tvrdenia, pretože pokiaľ súd označí predmetnú zmluvu za absolútne neplatnú - nulitnú, tak sa nikdy nestala podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností a súd musí nárok, ktorý si uplatňuje v tomto konaní (ako právo podielového spoluvlastníka) zamietnuť ako nedôvodný. Teda súd musí zamietnuť žalobu v celom rozsahu aj voči nemu, ako žalovanému 1/. Nárok, ktorý si žalobkyňa v tomto konaní uplatňuje - vydanie akéhosi bezdôvodného obohatenia z titulu užívania nehnuteľností nad rámec spoluvlastníckeho podielu môže byť len nárokom podielového spoluvlastníka. Pri posúdení predmetnej zmluvy, ako absolútne neplatného právneho úkonu by potom žalovaná stratila aktívnu legitímáciu. V zmysle platnej judikatúry súd prihliada na absolútnu neplatnosť právneho úkonu s ohľadom na verejný záujem i bez návrhu, t. j. z úradnej povinnosti a to za predpokladu, že v rámci konania vyjdú najavo skutočnosti, ktoré sú s absolútnou neplatnosťou právneho úkonu spojené. Za takú skutočnosť považuje tvrdenie žalobkyne o tom, že nemala slobodnú vôľu darovaciu zmluvu uzatvoriť. Výslovne nepopiera tvrdenia žalobkyne o absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy a ponecháva na úvahe odvolacieho súdu, aby platnosť (resp. neplatnosť) darovacej zmluvy posúdil sám z úradnej povinnosti a v prípade, ak tento právny úkon posúdi ako absolútne neplatný, aby vyhovel jeho odvolaniu a sám vo veci rozhodol tak, že žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietne. K ostatným skutkovým tvrdeniam žalobkyne poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia a obsah podaného odvolania.

9. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 1/ a k vyjadreniu žalovaných 2/ a 3/ k jej odvolaniu uviedla, že pozná CSP, náležitosti odvolania sú uvedené v § 363 CSP a tieto odvolanie obsahuje. Aplikácia § 3 OZ pri nároku z bezdôvodného obohatenia -užívania cudzieho majetku bez súhlasu vlastníka a bez zmluvy je neprípustná. V tejto súvislosti poukázala na slovenskú judikatúru najvyšších súdnych autorít, napr. NS SR sp.zn. 1Cdo 57/2005, III. ÚS 151/08, I. ÚS 528/99, III.ÚS 2700/15. V prejednávanej veci opakovane poukazuje na správanie žalovaných 2/, 3/ k jej osobe, ktorí sa roky (spôsobom už 10 rokov detailne popisovaným v konaní pred OS Prievidza 17C/66/2010 ako aj 9C/154/2011) dopúšťali voči nej domáceho násillia; nútili ju stavať dom, vláčiť tehly a kamene, starať sa ako 5-ročnú o žalovaného 1/, spať u susedov na holom betóne v pivnici, týrali ju roky zimou, spôsobili jej zdravotné problémy a spustili ochorenie chrbtice, podali voči nej šikanóznou žalobu (pripojený spis 9C/154/2011 z OS Prievidza), kde sa ju pokúšali pripraviť o majetok v hodnote 43.750 eur, zavinili trovy konania 7.500 eur (ktoré má znášať žalobkyňa), okrádali ju o peniaze, osočovali, urážali a znevažovali a potom, ako im odmietla robiť služku, naďalej financovať pohodlný život a odovzdávať zarobené peniaze a žalovanému 1/ vydať zo svojho sumu 250.000,-Sk na úhradu škody za rozbité auto (patriaceho mafiánov

z klanu Mellovcov) pri nehode, ktorú žalovaný 1/ spôsobil pod vplyvom alkoholu v období, keď mal zadržaný vodičský preukaz (uvádzané vo veci 17C/66/2010 pred OS PD), snažili sa ju prinútiť prepísať na nich svoj majetok v LV č. XXX bez akejkolvek finančnej náhrady a naposledy sa ju pokúsili zabiť - žalovaný 2/ jej narezal na aute ľavú prednú pneumatiku, aby praskla za jazdy; žiadala, aby sa pri posudzovaní dobrých mravov brali do úvahy tieto nesporné fakty. Vo veci vedenej na OS Prievidza 12C/18/2015 (zaplatenie náhrady za užívanie) je spôsob jej starostlivosti detailne popisovaný, žalovaný 1/ bol účastníkom tohto konania a stačí, ak si jej vyjadrenia prečíta. V tomto spore súd detailne skúmal, dopytom na Mestský úrad Prievidza, kto platil dane a bolo preukázané (bod 14 predmetného rozsudku 12C/18/2015), že žalobkyňa podala daňové priznanie za tieto nehnuteľnosti v LV č. 205 dňa 8.3.1993 a platila dane do roku 2004 za všetky nehnuteľnosti, vrátane majetku žalovaného 1/ a platila by to aj doposiaľ; keby žalovaná 3/ nesfalšovala jej podpis a neprehlásila svojvoľne dane na žalovaného 1/. Doklad s falzifikátom tohto podpisu bol v konaní 12C/18/2015 ňou predložený, v rozsudku však o tom nenájdete ani zmienku, takisto ani o tom, že platí za dom poisťky v nemalej výške a doklady (poistné zmluvy) boli tiež predložené už vo veci 12C/18/2015. Takže pokiaľ sa platenie daní považuje za prejav starostlivosti o nehnuteľnosť u žalovaného 1/ musí sa to isté vzťahovať aj na ňu. A treba samozrejme zohľadniť aj to, akú dlhú dobu platil dane žalovaný 1/ (od roku 2005 do špekulatívneho prevodu podielu na svojich rodičov do 2015, teda iba 10 rokov) a v roku 2015 sa žalovaný 1/ elegantne svojej povinnosti platiť dane a financovať údržbu domu zbavil tým, že svoj podiel previedol na žalovaných 2/ a 3/, takže od roku 2016 v 1/4-ine platia dane jeho rodičia - dôchodcovia a za podiel 1 zasa platí žalobkyňa a žalovaný 1/ neplatí ani cent na údržbu domu, hoci v ňom roky býva. Zo spisu 17C/66/2010 OS Prievidza a výpovedí žalovaných 2/ a 3/ je jasné, že všetky úpravy, ktoré sa v dome vykonali do roku 2004 financovala žalobkyňa a ak žalovaní 2/ a 3/ tak z jej peňazí a po roku 2005 iba žalovaní 2/ a 3/ z dôchodku. Žiadala, aby súd pri posudzovaní otázky dobrých mravov zamyslel nad správaním žalovaného 1/. Za to, že sa vedie tento spor sú plne zodpovední žalovaní 1/ až 3/, ktorí namiesto finančného vyporiadania a uzavretia nefunkčných vzťahov (hoci majú peňazí dosť) robili prevody majetku a vzniesli nezmyselné nároky na vydanie podielu vo vlastníctve žalobkyne (na OS Prievidza sp.zn. 9C/154/2011), aby ju okradli a bránia jej užívať jej majetok v rozsahu jej podielu pre vymenené zámky, čo je trestná činnosť, ktorá nepožíva právnu ochranu rovnako ako domáce násilie (tyranie blízkej a zverenej osoby). Takže v prípade, ak ide o zásah do vlastníckeho práva bez právneho dôvodu, čo užívanie majetku žalobkyne výmenou zámkou a okupáciou jej podielu nesporne je, má to za následok úplné vylúčenie žalobkyne z užívania. Pokiaľ ju súd zablokoval zamietnutím majetkového vyporiadania (vec 17C/66/2010) a prinútil zotrvať v podielovom spoluvlastníctve absolútne v rozpore so zákonom, nemôže ju následne ešte pripraviť o náhradu za užívanie, danú ustálenou judikatúrou aj ESLP, pretože ide o právo brať z vlastnej veci úžitky a bezdôvodné obohatenie so zákonnou povinnosťou ho vydať v plnej výške. Skutočnosť, že dom stavala bola preukázaná, zhodnou výpoveďou so žalovanými 2/ a 3/ a jej vlastnícke právo vzniklo z titulu účasti na stavbe domu a od dobrej viery, že jej toto právo patrí a vlastnícke práva v tomto rozsahu vykonáva ku dnešnému dňu (od kolaudácie a užívania v roku 1981) do 2/2020 po dobu 39 rokov a nehnuteľnosti fyzicky užívala ako svoje od roku 1981 do 8/2004, teda 23 rokov. Teda už dávno splnila podmienky vydržania (dobrá viera + 10 ročné užívanie) aj keby súd skonštatoval neplatnosť darovacej zmluvy z roku 1991 a vydržanie je nadobúdaci titul pre vlastnícke právo (§ 134 ods. I OZ). Takže bohužiaľ, bude a zostane podielovým spoluvlastníkom zapísaným na LV č. XXX a vo vzťahu k žalovanému 1/ je pôvodná darovacia zmluva z roku 1991 platná, lebo on podiel dostal zadarmo, bezodplatnosť vo vzťahu k nemu je zachovaná, a tiež ho vydržal, lebo od daru v roku 1991 do jeho špekulatívneho prevodu majetku na jeho rodičov v roku 2015 uplynula vydržacia doba (24 rokov). Na námietku vydržania musí súd prihliadať ex off. Žiadala jej odvolaniu vyhovieť a dôsledne rešpektovať výpočet výšky bezdôvodného obohatenia, vyčísleného v žalobe a jej rozšírení. Súd prvej inštancie nepriznal nárok na úhradu ani za jednu izbu v žalobe uplatnenej výške, lebo nárok za 2,20 eur/m² bol v priebehu konania zvýšený od 22.03.2019 na 4,73 eur/m², pričom súd zmenu pripustil, ale sa to neodrazilo v rozsudku, pritom žalovaní správnosť výpočtu nenamietali.

10. Na základe odvolania žalobkyne a žalovaného 1/ Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 17Co/16/2020-452 zo dňa 26. mája 2021 rozhodol tak, že zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyňu sumu 2.406,53 eur s úrokom z omeškania, a to 5,05 % ročne zo sumy 260 eur od 16.03.2015 do zaplataenia, 5,05 % ročne zo sumy 260 eur od 16.04.2015 do zaplataenia, 5,05 % ročne zo sumy 260 eur od 16.05.2015 do zaplataenia, 5,05 % ročne zo sumy 260 eur od 16.06.2015 do zaplataenia, 5,05 % ročne zo sumy 260 eur od 16.07.2015 do zaplataenia, 5,05 % ročne zo sumy 260 eur od 16.08.2015 do zaplataenia, 5,05 % ročne zo sumy 260 eur od 16.09.2015 do zaplataenia, 5,05 % ročne zo sumy 260 eur od 16.10.2015 do zaplataenia, 5,05 % ročne zo sumy

137,60 eur od 16.11.2015 do zaplataenia, 5,05 % ročne zo sumy 188,93 eur od 10.08.2017 do zaplataenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaným 1/, 2/, 3/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 14.052,43 eur s príslušenstvom podrobne špecifikovaným vo výroku tohto rozsudku. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/, 2/, 3/ v rozsahu 100%. Krajský súd zopakoval dokazovanie a oproti okresnému súdu dospel k odlišným záverom, keď vyslovil: 1) že samotné faktické užívanie nehnuteľností nepotvrďuje existenciu dohody spoluvlastníkov o užívaní spoločnej nehnuteľnosti; 2) ak by aj takáto dohoda existovala, výmenou zámkov na vchodových dverách bez vzájomnej dohody so žalobkyňou by došlo k jej zrušeniu; 3) bol toho názoru, že žalobkyňa nemôže užívať spoluvlastnícky podiel pre veľmi narušené vzájomné vzťahy. Zdôraznil, že dôvod, pre ktorý jeden zo spoluvlastníkov nehnuteľnosti neužíva, je bez právneho významu; 4) pokiaľ sa právo osobného užívania z titulu osobného záväzku (darovacia zmluva z roku 1991) zmení na právo užívať z titulu podielového spoluvlastníctva, môže spoluvlastník užívať iba to, čo mu patrí podľa veľkosti podielu, keďže spoluvlastnícke právo je nadradené osobnému právu. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaní užívajú celú nehnuteľnosť a pozemky nad rozsah ich spoluvlastníckych podielov (resp. žalovaný 1/ bez právneho titulu), teda aj spoluvlastnícky podiel žalobkyne, teda na ich strane vzniklo bezdôvodné obohatenie. Žalovaným 1/, 2/, 3/ uložil povinnosť zaplatiť nárok žalobkyni spoločne a nerozdielne.

11. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 7Cdo/285/2021-537 zo dňa 24. augusta 2022 zrušil vyššie uvedený rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že uložil žalovaným 1/, 2/, 3/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 14.052,43 eur s príslušenstvom a vo výroku o trovách konania a vrátil vec v tejto časti Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie. Vo zvyšku dovolanie odmietol. V odôvodnení rozhodnutia najvyšší súd vo vzťahu k zániku časti darovacej zmluvy z roku 1991 o užívaní predmetu daru žalovanými 2/ a 3/ (čl. 5 darovacej zmluvy) v dôsledku splynutia s nadobudnutým spoluvlastníckym podielom uviedol, že rozsah užívania bol vymedzený iba spodnou hranicou, ako minimálny a obmedzenie užívania, prípadne výhrada užívania v prospech inej osoby neboli dohodnuté. Podľa obsahu darovacej zmluvy preto žalovaným 2/ a 3/ vyplýva oprávnenie užívať celý predmet zmluvy. Podľa najvyššieho súdu existencia tejto zmluvy bráni vo vzťahu k nim vzniku práva žalobkyne na odplatu za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu. Spätným nadobudnutím spoluvlastníckeho podielu od žalovaného 1/ došlo podľa najvyššieho súdu k splynutiu práv iba v rozsahu nadobudnutého podielu. Užívanie spoluvlastníckeho podielu žalobkyne žalovaným 1/ bolo preukázané. Na záver dovolací súd vyslovil názor, že spoluvlastníci sú pri užívaní či nadužívaní spoluvlastníckeho podielu voči ostatným dotknutým spoluvlastníkom v procesnom postavení samostatných dlžníkov a nejde o solidárny záväzok. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že nezistil takú intenzitu porušenia dobrých mravov, pre ktorú by bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

12. Proti tomuto uzneseniu dovolacieho súdu podala žalobkyňa ústavnú sťažnosť. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 16. februára 2023 sp. zn. I. ÚS 98/2023-16 ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pretože medzi namietaným porušením práv sťažovateľky a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nezistil kauzálnu súvislosť. Podľa názoru ústavného súdu je s ohľadom na skutkový stav prejednávanej veci a na skutočnosť, že rozdiel medzi záväzkovým a vecným právom osobného užívania veci spočíva najmä v jeho účinkoch (erga omnes v prípade vecných práv a inter partes pri právach zo záväzku), príliehavejší záver Najvyššieho súdu Českej republiky vyjadrený v rozsudku č. k. 22 Cdo 3864/2014 z 29. marca 2016, v ktorom riešil právnu otázku zániku vecného bremena (doživotného a bezplatného užívania časti domu) v situácii, keď sa oprávnený z tohto vecného bremena stal podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti, ktorá bola týmto vecným bremenom zaťažená. Podľa odkazovaného rozsudku ak sa stal oprávnený z vecného bremena užívania predmetných nehnuteľností ich spoluvlastníkom, vykonáva užívaním predmetných nehnuteľností podľa rozsahu dohodnutého v zmluve o zriadení vecného bremena (ako súčasť darovacej zmluvy, pozn.) čiastočne spoluvlastnícke právo na svojej ideálnej polovici a čiastočne právo k cudzej veci (na ideálnej polovici druhého spoluvlastníka). Keďže nemožno vymedziť hranice medzi ideálnymi spoluvlastníckymi podielmi, nemožno stanoviť, kedy vykonáva svoje spoluvlastnícke právo a kedy právo k cudzej veci. Na druhej strane je vecné bremeno ako také nedeliteľné, takže ho nemožno nadobudnúť iba vo vzťahu k ideálnej časti nehnuteľnosti, ani ho k ideálnej časti nehnuteľnosti nemožno stratiť. Ak sa teda stane oprávnený z vecného bremena užívania predmetných nehnuteľností ich spoluvlastníkom, toto vecné bremeno nezaniká. A to aj z toho dôvodu, že splynutie predpokladá jednoznačnú totožnosť oprávneného a povinného subjektu, ktorá v tomto prípade nenastala. Výklad najvyšším súdom aplikovaného § 584

Občianskeho zákonníka tak podľa názoru ústavného súdu nepopiera jeho účel a zmysel a je potrebné ho považovať za ústavne konformný (bod 17., 18. uznesenia ústavného súdu).

13. Následne žalobkyňa v rámci odvolacieho konania podaním zo dňa 19.12.2023 navrhla odvolacie konanie prerušiť do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o jej dovolaní podanom proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/55/2022-421 zo dňa 26.10.2023. Návrh na prerušenie odvolacieho konania odôvodnila s poukazom na ust. § 164 CSP a tým, že bez rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/55/2022-421 zo dňa 26.10.2023 nie je možné rozhodnúť zákonne ani vo veci 5Co/113/2022, založenom na tom istom skutkovom a právnom základe. Zdôraznila, že v podanom dovolaní je špecifikovaný okruh otázok, ktoré musí vyriešiť odvolací súd aj vo veci 17Co/16/2020, kde sa tento súd úplne odchyľil od ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít. Mala za to, že nárok uplatnený vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ bol uplatnený ako spoločný a nerozdielny spolu so žalovaným 1/ absolútne v súlade so zákonom a platnou judikatúrou (právna otázka čl. III. bod 4 dovolania), pretože právo osobného záväzku žalovaných 2/ a 3/ po 16.11.2015 pre absenciu dohody so žalobkyňou o bezplatnom užívaní založené zmluvou v roku 1991 zaniklo. V dovolaní sa bude riešiť aj otázka znižovania nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúcej v priznaní jednej sumy za dom a pozemky a taktiež neriešená právna otázka, či je možné uplatňovať pri absencii troch porovnateľných domov nájom v mieste obvyklý za byty v uvedenej lokalite. Bez toho, aby sa dovolací súd s týmto riadne vysporiadal, nie je možné rozhodnúť ani vec 5Co/113/2022. K návrhu pripojila dovolanie podané proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/55/2022-421 zo dňa 26.10.2023.

14. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací opätovne preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a vo výroku III. je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

15. Skôr ako odvolací súd prejednal odvolania žalobkyne a žalovaného 1/ proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie, rozhodol o návrhu žalobkyne zo dňa 19.12.2023 na prerušenie odvolacieho konania.

16. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

17. Z citovaného ust. § 164 CSP vyplýva, že súd môže prerušiť konanie, ak po zvážení okolností dospeje k záveru, že konkrétne prebiehajúce konanie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Teda rozhodnutie súdu závisí od konkrétnych okolností sporu, pričom je potrebné, aby súd prihliadal aj na štádium, v akom sa konanie nachádza, ako aj zváži, či predmetný právny vzťah, týkajúci sa strán sporu si nemôže prejudiciálne vyriešiť sám.

18. Odvolací súd konštatuje, že skutočnosť, že žalobkyňa podala dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/55/2022-421 zo dňa 26.10.2023, ktorý je založený na tom istom skutkovom a právnom závere, ako v preskúmvanej veci (zaplatenie peňažnej náhrady za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu žalobkyne žalovanými 1/, 2/, 3/) nepovažuje za dôvod na prerušenie tohto konania. Odvolací súd poukazuje na to, že v predmetnej veci bolo predchádzajúce rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/16/2020-452 zo dňa 26.05.2021 zrušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo 285/2021-537 zo dňa 24.08.2022 vo výroku, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že uložil žalovaným 1/, 2/, 3/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňi 14.052,43 eur s príslušenstvom a vo výroku o trovách a konanie a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd sa v bodoch 15., 16., 17. odôvodnenia rozhodnutia zaoberal nárokom žalobkyne vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/, v ktorom okrem iného konštatoval, že podľa čl. 5 darovacej zmluvy z roku 1991 vyplýva žalovaným 2/, 3/ oprávnenie užívať celý predmet zmluvy, pričom spätným nadobudnutím spoluvlastníckeho podielu od žalovaného 1/ došlo k splnutiu práv iba v rozsahu nadobudnutého podielu. Tiež konštatoval, že spoluvlastníci nehnuteľnosti vo

vzťahu k užívaniu a nadužívaniu spoluvlastníckeho podielu sú voči ostatným dotknutým spoločníkom v procesnom postavení samostatných spoločníkov a nejde o solidárny záväzok. Odvolací súd je podľa § 455 CSP viazaný právnym názorom najvyššieho súdu, ktorý týmto záväzným názorom uzavrel pre krajský súd možnosť, aby v prebiehajúcom konaní opakovane posúdil, či došlo k zániku práva žalovaných 2/ a 3/ užívať predmetné nehnuteľnosti vyplývajúceho z čl. 5 darovacej zmluvy z roku 1991 v dôsledku splynutia s nadobudnutým spoluvlastníckym podielom darovacou zmluvou z roku 2015. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalobkyňa podala proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo 285/2021-537 z 24.08.2022 ústavnú sťažnosť, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č.k I. ÚS 98/2023-16 zo dňa 16.02.2023 odmietol. Ústavný súd v odôvodnení uznesenia okrem iného konštatoval, že výklad najvyšším súdom aplikovaného § 584 Občianskeho zákonníka nepopiera jeho účel a zmysel a je potrebné ho považovať za ústavne konformný. Pokiaľ žalobkyňa v návrhu na prerušenie odvolacieho konania ďalej dôvodila, že v dovolaní podanom proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/55/2022-421 zo dňa 26.10.2023 sa bude riešiť aj otázka znižovania nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúcej v priznaní jednej sumy za dom a pozemky a taktiež neriešená právna otázka, či je možné uplatňovať pri absencii troch porovnateľných domov nájom v mieste obvyklý za byty v uvedenej lokalite, k tomu je potrebné uviesť, že uplatnená výška bezdôvodného obohatenia, peňažnej náhrady za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu žalobkyne žalovanými 1/, 2/, 3/ v tomto konaní nebola zo strany žalovaných namietaná, preto ju odvolací súd považoval za nespornú a pri rozhodovaní z nej vychádzal (bližšie bod 29. tohto rozsudku). Odvolací súd z týchto dôvodov návrh žalobkyne zo dňa 19.12.2023 na prerušenie odvolacieho konania ako nedôvodný zamietol.

19. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/285/2021-537 zo dňa 24. augusta 2022 bol na základe dovolania podaného žalovaným 1/ zrušený rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/16/2020-452 zo dňa 26. mája 2021, a to vo výroku, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že uložil žalovaným 1/, 2/, 3/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňu sumu 14.052,43 eur príslušenstvom a vo výroku o trovách konania. Vo zvyšnej časti dovolací súd dovolanie žalovaného 1/ odmietol. Na základe uvedeného potom rozsudok odvolacieho súdu v samostatnom výroku týkajúceho sa žalovaného 1/ oložení povinnosti zaplatiť žalobkyňu sumu 2.406,53 eur s príslušenstvom, nadobudol v tejto časti právoplatnosť.

20. Predmetom odvolacieho konania preto zostal nárok žalobkyne o zaplatenie sumy 14.052,43 eur s príslušenstvom za obdobie od 16.11.2015 do 31.10.2019 za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu žalovanými 1/, 2/, 3/.

21. Podľa § 137 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci. Ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak, sú podiely všetkých spoluvlastníkov rovnaké.

22. Podľa § 139 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne. O hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd.

23. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

24. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

25. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa a žalovaný 1/ boli každý v podiele 1 podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX v k. ú. F. I., a to pozemkov parc. č. 19 a č. 20, rodinného domu so súpisným číslom XXX, postaveným na pozemku parc. č. 19 do 16.11.2015. Podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného 1/ vzniklo na základe darovacej zmluvy uzavretej dňa 04.11.1991 medzi darcami – dovtedajšími bezpodielovými spoluvlastníkmi F.

E., otcom žalovaného 1/ a jeho manželkou H. E., matkou žalobkyne a žalovaného 1/ na strane jednej a žalobkyňou a žalovaným 1/, ako obdarovanými na strane druhej, pričom v tejto zmluve bolo dohodnuté, že darcovia si k predmetným nehnuteľnostiam ponechávajú právo doživotného bývania v rozsahu najmenej jednej izby s príslušenstvom, pričom toto právo nebude vyznačené ako ľarcha na uvedených nehnuteľnostiach. Dňa 07.10.2015 žalovaný 1/ previedol svoj spoluvlastnícky podiel darom na svojich rodičov, t. j. na žalovaných 2/ a 3/, ktorí sú od povolenia vkladu vlastníckeho práva t. j. od 16.11.2015 podielovými spoluvlastníkmi podielu na nehnuteľnostiach v LV č. XXX v k. ú. F. I., každý v 1-ine. Žalobkyňa bývala v rodinnom dome a užívala nehnuteľnosti, ku ktorým má spoluvlastnícke právo do roku 2004, kedy z tohto domu odišla v dôsledku nezhôd so žalovanými 2/, 3/. Od roku 2004 až doposiaľ žalobkyňa neužíva svoj spoluvlastnícky podiel 1 nehnuteľnosti pre vážne narušené vzájomné vzťahy so žalovanými 1/, 2/, 3/. Odvolací súd opakuje to, čo konštatoval po zopakovaní dokazovania v predchádzajúcom rozhodnutí, v ktorom okrem iného vyslovil, že výsluchom žalovanej 3/ pred súdom prvej inštancie dňa 23.10.2019, ako aj z výpovedí strán sporu vo veci sp. zn. 12C/18/2015 bolo preukázané, že žalovaní 1/, 2/, 3/ bývajú v rodinnom dome, užívajú celú nehnuteľnosť spoločne, teda aj spoluvlastnícky podiel žalobkyne, pričom po odchode žalobkyne zo spoločnej domácnosti (2004) k žiadnej dohode o bezplatnom užívaní jej spoluvlastníckeho podielu medzi stranami sporu nedošlo. Čo sa týka námietky žalovaných 1/, 2/, 3/, že žalobkyňa nebránia užívať jej spoluvlastnícky podiel, túto námietku odvolací súd nepovažuje za opodstatnenú. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobkyňa nemôže užívať svoj spoluvlastnícky podiel pre vážne narušené vzájomné vzťahy medzi stranami sporu, pričom žalovaní po odchode žalobkyne zo spoločnej domácnosti vymenili zámky na vchodových dverách. Obrana žalovaných 1/, 2/, 3/ je v tom smere celkom nedôvodná, nakoľko súdna prax už dospela k záveru, že dôvod, pre ktorý spoluvlastník spoločnú vec neužíva nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadne užívanie veci treťou osobou. Ak existujúce pomery neumožňujú niektorému spoluvlastníkovi plnú realizáciu práva podieľať sa na užívaní veci v miere zodpovedajúcej jeho podielu, náleží mu za to primeraná náhrada (okrem prípadu, že by medzi spoluvlastníkmi došlo dohode o bezplatnom užívaní celej veci, vid' napríklad rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 Cdo 184/2010). V danej veci bolo preukázané, že žalovaný 1/, 2/, 3/ po odchode žalobkyne z nehnuteľnosti fakticky užívajú celú spoločnú vec, teda aj v tej časti (ideálny podiel), ktorá patrí do spoluvlastníckeho podielu žalobkyne bez dohody o bezplatnom užívaní. Z uvedených dôvodov je nárok žalobkyne na zaplatenie náhrady za neužívanie spoločnej veci daný.

26. Odvolací súd je podľa § 455 CSP viazaný právnym názorom dovolacieho súdu.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení č. k. 7Cdo 285/2021-537 zo dňa 24. augusta 2022, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/16/2020-452 zo dňa 26. mája 2021 vo výroku o uložení povinnosti žalovaných 1/, 2/, 3/ zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyňi sumu 14.052,43 eur s príslušenstvom konštatoval, že vzhľadom na bod 5 darovacej zmluvy zo dňa 04.11.1991, podľa ktorého mali žalovaní 2/, 3/ právo doživotného bezplatného bývania a užívania predmetných nehnuteľností, ktoré im bude zabezpečené minimálne v 1 izbe s použitím príslušenstva, existencia tejto zmluvy bráni vo vzťahu k žalovaným 2/, 3/ vzniku práva žalobkyne na odplatu za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu. Darovacou zmluvou zo dňa 04.11.1991 žalovaní 2/, 3/ darovali žalobkyňi 1 podielu na predmetných nehnuteľnostiach a žalovanému 1/ tiež 1 podielu na predmetných nehnuteľnostiach. Tým, že došlo k darovaniu pôvodného spoluvlastníckeho podielu žalovaného 1/ v 1-ici naspäť na žalovaných 2/, 3/ darovacou zmluvou zo dňa 07.10.2015, nedošlo k splynutiu práva doživotného užívania podielu žalobkyne žalovanými 2/, 3/, ako im vyplývalo z darovacej zmluvy zo dňa 04.11.1991 (teda rozsahom stanoveným v bode 5 tejto zmluvy – minimálne v 1 izbe s príslušenstvom) a ich spoluvlastníckeho podielu z darovacej zmluvy zo dňa 07.10.2015, ale len k splynutiu práva doživotného užívania žalovaných 2/, 3/ vo vzťahu k pôvodnému podielu 1 žalovaného 1/, ktorý neskôr na základe darovacej zmluvy zo dňa 07.10.2015 nadobudli a stali sa podielovými spoluvlastníkmi, každý z nich v podiele 1-iny. Žalovaným 2/, 3/ teda zostalo právo doživotného užívania v rozsahu stanovenom v zmluve zo dňa 04.11.1991 vo vzťahu k podielu žalobkyne aj po 16.11.2015, kedy sa znova stali podielovými spoluvlastníkmi pôvodného podielu žalovaného 1/.

28. Žalovaní 1/, 2/, 3/ sú v procesnom postavení samostatných spoločníkov, ako konštatoval aj najvyšší súd, keď žalovaný 1/ užíval podiel žalobkyne od 16.11.2015 bez právneho dôvodu a žalovaní 2/, 3/ (podľa vysloveného právneho názoru najvyššieho súdu) užívali okrem svojho podielu aj podiel žalobkyne, avšak nie bez právneho dôvodu, ale nad rozsah svojho spoluvlastníckeho práva, a to na základe rozsahu vymedzeného darovacou zmluvou zo dňa 04.11.1991. Pokiaľ ide o užívanie

spoluvlastníckeho podielu žalobkyne žalovaným 1/, toto bolo preukázané, pričom vzhľadom na darovaciu zmluvu zo dňa 07.10.2015 ide o užívanie bez právneho dôvodu, keď žalovaný 1/ po tomto darovaní svojho podielu bol oprávnený užívať nehnuteľnosť len v rozsahu vymedzenom podľa bodu II. ods. 2 uvedenej darovacej zmluvy, a teda mu zostalo len osobné právo užívať spoluvlastnícky podiel žalovaných 2/ a 3/ (jeho pôvodný spoluvlastnícky podiel, ktorý daroval) a nie podiel žalobkyne, ktorý ako bolo preukázané, naďalej užíval aj po 16.11.2015. Vzhľadom na uvedené závery najvyššieho súdu len na strane žalovaného 1/ vzniklo za obdobie od 16.11.2015 do 31.10.2019 bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný žalobkyňa vydať.

29. Čo sa týka výšky bezdôvodného obohatenia, odvolací súd tu tiež poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie, ktoré v tejto otázke zostalo argumentáciou najvyššieho súdu nedotknuté. Výšku bezdôvodného obohatenia žalobkyňa preukazovala znaleckými posudkami č. 39/2015, č. 44/2017, č. 47/2019, čo sa týka výšky nájmu pozemkov v mieste obvyklú za podiel 1 a výšku podielu 1 na nehnuteľnosti prepočtom na základe internetovej ponuky, pričom žalovaný 1/ túto výšku ani jej výpočet nenamietal, preto ju odvolací súd považoval za nespornú a priznal žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k žalovanému 1/ za obdobie 16.11.2015 do 31.10.2019 v sume 14.052,43 eur tak, ako žiadala. Žalobkyňa vyzývala žalovaného 1/ výzvou, ktorá je súčasťou spisu 12C/18/2015, na platenie mesačnej náhrady 260,- eur vždy do 15.dňa v mesiaci od 1.3.2015 do budúca, pričom žalovaný 1/ túto výzvu prevzal, preto žalovaný 1/ je povinný v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. platiť žalobkyňi aj úroky z omeškania vždy od 16. dňa v mesiaci tak, ako vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku. Čo sa týka nárokov žalobkyne na zaplatenie sumy 473,86 eur je žalovaný 1/ povinný v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. platiť žalobkyňi úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení rozšírenej žaloby, t.j. odo dňa 12.02.2019, zo sumy 1.311,99 eur odo dňa nasledujúceho po doručení rozšírenej žaloby žalovanému 1/ t.j. odo dňa 07.05.2019 a zo sumy 2.233,68 eur odo dňa nasledujúceho po doručení rozšírenej žaloby žalovanému 1/, t.j. odo dňa 24.10.2019 tak, ako vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku.

30. Pre obdobie užívania podielu žalobkyne žalovanými 2/, 3/ do 16.11.2015 preto platilo, že žalovaní 2/, 3/ boli oprávnení užívať predmetné nehnuteľnosti podľa čl. 5 darovacej zmluvy zo dňa 04.11.1991 v rozsahu stanovenom - minimálne v jednej izbe s použitím príslušenstva. Rozsah užívania bol teda do 16.11.2015 vymedzený iba spodnou hranicou, t. j. ako minimálny. Obmedzenie užívania, prípadne výhrada užívania v prospech inej osoby neboli dohodnuté. Preto podľa obsahu zmluvy im vyplývalo oprávnenie užívať celý predmet zmluvy. Existencia tejto zmluvy bráni vo vzťahu k žalovaným 2/, 3/ vzniku práva žalobkyne na odplatu za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu. Po 16.11.2015, kedy sa žalovaní 2/, 3/ stali podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti každý v 1 (žalovaný 1/ previedol naspäť na nich svoj spoluvlastnícky podiel) došlo k splynutiu práv iba v rozsahu nadobudnutého podielu. Splynutie práv je limitované rozsahom užívacích práv, ktoré spolu splynuli, čo znamená, že po 16.11.2015 vykonávali žalovaní 2/, 3/ užívacie práva čiastočne z titulu ich spoluvlastníckych podielov a čiastočne z titulu dohody v pôvodnej darovacej zmluve z roku 1991. Žalovaným 2/, 3/ teda zostalo právo doživotného užívania v rozsahu stanovenom v zmluve zo dňa 04.11.1991 vo vzťahu k podielu žalobkyne aj po 16.11.2015, kedy sa znova stali podielovými spoluvlastníkmi pôvodného podielu žalovaného 1/. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa nemá voči žalovaným 2/, 3/ právo na zaplatenie peňažnej náhrady za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu ani po 16.11.2015.

31. Čo sa týka námietky žalovaných, že žalobkyňa nie je možné priznať uplatnené nároky, nakoľko konanie žalobkyne je v rozpore s dobrými mravmi, túto námietku odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX v k.ú. F. I. a to domu a pozemkov, svoj spoluvlastnícky podiel neužíva pre vážne narušené vzájomné vzťahy medzi stranami sporu, pričom doposiaľ k vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva nedošlo, teda žalobkyňa nemá iné právo ako domáhať sa peňažnej náhrady za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu, resp. bezdôvodného obohatenia. Aj najvyšší súd vo vyššie uvedenom rozhodnutí konštatoval, že napriek tomu, že osobné vzťahy sporových strán sú vážne narušené, nezistil takú intenzitu porušenia dobrých mravov, pre ktorú by bolo potrebné aplikovať ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ústava Slovenskej republiky garantuje vlastnícke právo bez ohľadu na existenciu príbuzenského pomeru medzi spoluvlastníkmi.

32. K námietkam o platnosti darovacej zmluvy zo dňa 04.11.1991 sa odvolací súd vyjadril už v predchádzajúcom rozhodnutí, a preto iba opakuje, že čo sa týka absolútnej neplatnosti tejto zmluvy, odvolací súd nezistil dôvody jej neplatnosti, pričom zmluva bola podrobená prieskumu aj v predchádzajúcich súdnych konaniach, v ktorých rovnako nebola konštatovaná jej absolútna neplatnosť a bola vzatá za základ aj pre rozhodnutia o nárokoch žalobkyne vychádzajúcich z jej spoluvlastníctva nadobudnutého práve na základe tejto zmluvy.

33. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

34. Vo výroku III. o zamietnutí žaloby žalobkyne voči žalovaným 2/, 3/ napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

35. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V prejednávanej veci bola žalobkyňa vo vzťahu k žalovanému 1/ plne úspešná, preto jej odvolací súd priznal proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

36. Žalovaní 2/, 3/ boli v prvoinštančnom a v odvolacom konaní vo vzťahu k žalobkyňi úspešní v celom rozsahu, a preto im odvolací súd proti žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

37. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 453 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 CSP. Dovolacie konanie predstavuje samostatnú od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu. Dovolacie konanie začalo na základe dovolania žalovaného 1/ a bolo skončené tak, že v časti výroku o uložení povinnosti žalovaným 1/, 2/, 3/ zaplatiť žalobkyňi spoločne a nerozdielne sumu 14.052,43 eur s príslušenstvom, bol rozsudok odvolacieho súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie (dovolaniu žalovaného 1/ bolo teda vyhovené) a v samostatnom výroku týkajúceho sa žalovaného 1/ o uložení povinnosti zaplatiť žalobkyňi sumu 2.406,53 eur s príslušenstvom bolo dovolanie žalovaného 1/ odmietnuté. Žalovaný 1/ bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 14.052,43 eur a neúspešný v časti o zaplatenie 2.406,53 eur. Úspech žalovaného 1/ tak predstavuje 85,38% a úspech žalobkyne predstavuje 14,62%. Čistý úspech žalovaného 1/ v dovolacom konaní predstavuje 70,76% (85,38 – 14,62). Žalovanému 1/ preto odvolací súd priznal voči žalobkyňi náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 70,76%.

38. O náhrade trov dovolacieho konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanými 2/, 3/ odvolací súd rozhodol tak, že úspešným žalovaným 2/, 3/ nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania, nakoľko im v dovolacom konaní žiadne trovy preukázateľne nevznikli.

39. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).